

С. ГОРИНИЧ

В ЦАРСТВІ РАБСТВА І БАНДИТИЗМУ

ДОСЛІДЖЕННЯ БОЛЬШЕВИЗМУ
НА ПІДСТАВІ ФАКТІВ ТА ДОКУМЕНТАЛЬНИХ
ДАННИХ

До 40-х роковин захоплення московськими
большевиками влади над народами бувшої Російської
імперії, 7 Листопаду (25 Жовтня) 1917 року

diasporiana.org.ua

С. Г о р и н и ч

В ЦАРСТВІ РАБСТВА І БАНДИТИЗМУ

**ДОСЛІДЖЕННЯ БОЛЬШЕВИЗМУ
НА ПІДСТАВІ ФАКТІВ ТА ДОКУМЕНТАЛЬНИХ
ДАННИХ**

**До 40-х роковин захоплення московськими більшови-
ками влади над народами бувшої Російської імперії
7 Листопаду (25 Жовтня) 1917 року**

Wasył Mykytyś
12451 Pebble Beach Dr.
Sun City, AZ. 85381-3365
U.S.A.

S. H O R Y N Y C H

**IN THE EMPIRE
OF SLAVERY AND BANDITISM**

**THE ANALYSES
OF THE BOLSHIEVISM ON THE GROUND
OF FACTS AND DOCUMENTS**

NEW YORK

NOVEMBER 7, 1957

ВІД АВТОРА

В сучасну епоху свободи та цивілізації, якими користується суспільство демократичного (за термінологією комуністів „капіталістичного”) світу, думка про боротьбу за комуністичне суспільство, що була кинута в пролетарські маси Карлом Марксом та Фридрихом Енгельсом у виданому ними в Листопаді 1847 року маніфесті комуністичної партії, є вже безглуздом.

Суспільно-економічні умови, що існували в капіталістичних країнах тоді, відійшли в історичне минуле, а пролетаріят, який був у той час безбатченком і якому „нічого було втрачати крім кайданів”, давно зник. Місце того пролетаріату заступило організоване робітництво, яке і батьківщину має, і має що втрачати, і кайданів не має.

Двадцять п'ять років пізніше самі автори маніфесту, видаючи його в 1872 р. в німецькій мові, вже тоді визнали частину рекомендованих ним революційних заходів застарілими, в зв'язку з розвиненням за ті роки великої промисловости та робітничих партійних організацій.

Не зважаючи, однак, на ці факти, жадібні влади політичні пройдисвіти і зараз використовують згаданий маніфест, накидаючи народам (однім — шахрайством, другим — насильством) свою диктатуру під комуністичною машкарою.

Проте, як би їх агентура не розхвалювала комунізму, а факти свідчать за інше.

Як доказано науково, первобутнє комуністичне суспільство породило вождівство, а з ним деспотизм з пануючими верствами та многовікове рабство. Теж са-

ме, лише в гіршій формі, повторюється і зараз, де населення в останні сорок років опинилось під комуністичним режимом. Пануванням комуністів там створено такий пролетаріят, який К. Марксові та Ф. Енгельсові і не снився: і голий, і в неволі, і писнути про це не може, не ризикуючи життям.

Коли-б було інаше, то населення країн, яким накинута комуністичні режими, не боролось би з ними і не тікало-б масово від них у світ-заочі, як це воно, ризикуючи життям, робить.

Як показала дійсність, накинута народам комуністичний режим ленінсько-сталінської формації, інаше „большевизм”, є найжахливішою тиранією, яку коли-будь знало людство. Закріпачуючи людину не тільки фізично, але й духово, большевизм обертає її на цілковитого раба, якого визискує в спосіб, гірший ніж за державного рабства, знаного на Московщині з давніх часів, зокрема за царювання Петра I-го, Катерини II-ї, Олександра I-го (відомі Аракчеевські військові оселі). Страйкувати-ж чи агітувати за страйк в країні під комуністичним режимом робітникам і в голову не прийде, бо це лічиться там саботажем проти держави і карається розстрілом або довгорічною (до 25-ти років) рабською працею в так званих „таборах поправної праці”.

В колоніальній большевицькій імперії, якою є зараз Московщина з загарбаними нею країнами, знищення або заслання на знищення людини без провини є цілком звичайною подією і незалежно від того, який орган розв'язуватиме її справу, чи катівня державної безпеки за своїми лаштунками, чи суд за кримінальним кодексом, що є справжнім беззаконням.

Большевицький кримінальний кодекс передбачує, наприклад, кару для усіх членів родини „зрадника”, хоч би вони були зовсім непричетні до заподіяного ним злочину, або карає за діяння, які зовсім ним не

передбачені, але „за аналогією” можуть бути підведені під ту чи іншу статтю того кодексу.

Не краще справа і з большевицьким кримінально-процесуальним кодексом, за яким людина може бути визнана винуватою на підставі не стверджених на суді зізнань або самооговору її на поліційному допиті, хоч би вона на судовому слідстві і відмовилась від них.

Розвінчуючи в Лютому м-ці 1956 р. на XX-му з'їзді своєї партії Сталіна, його заступники на чолі з Микитою Хрущовим визнали факт таких розправ в СРСР, але лише підчас диктаторства Сталіна і з членами партії (большевиками), притім усю вину за ті розправи склали на свого патрона, з яким їх переводили. За такі-ж розправи з населенням колективні диктатори промовчали.

Заступивши Сталіна, колективні диктатори ще до того з'їзду партії сами, за сталінським прикладом, перевели криваві розправи: з неозброєними робітниками Східньої Німеччини (Берлін) за демонстрацію їх 17 Червня 1953 р. проти накинутаго їм комуністичного режиму та з беззахистними політичними в'язнями своїх концентраційних таборів рабської праці, зокрема 1-го Серпня 1956 р. у Воркуті, за страйк їх проти нелюдського поводження з ними. Опісля-ж з'їзду ними переведено в жовтні-листопаді 1956 р. в незалежній Угорщині таку масакру працюючих і студентства, наслідків якої увесь світ жахнувся.

Отже з цих фактів вже ясно, що ніякої різниці між хрущевизмом та сталінізмом чи лєнінізмом нема.

Найдемократичніші-ж закони, як, наприклад, т. зв. „сталінська конституція”, якою ніби забезпечені цивільні права населення СРСР, видаються тиранами поневолених комуністами країн лише для обдурювання населення їх та вільного світу. Закони ці, як і угоди з урядами держав вільного світу, складаються червоними диктаторами не для додержання, а для порушен-

ня їх ними в слушну для них нагоду. Так їх навчав їхній божок Ленін. „Для досягнення мети усякі засоби добрі”, казав він, і вони свято дедержуються цієї аморально-ганебної філософії. Досить пригадати варварські розстріли більшовиками в 1937-1938 рр. робітників, селян та трудової інтелігенції в м. Вінниці, на Україні, коли „найдемократичніша сталінська конституція” була вже чинною, а потім згаданий факт масакри населення Угорщини, яке, після десятирічного знущення над ним накинутаго йому Москвою комуністичного режиму, піднялось проти нього 23. жовтня 1956 р. і було підступно втоплено в крові московськими ордами під керівництвом їхнього „лицаря” Жукова.

А пограбування більшовицькою Москвою (постанова ЦК КПСС та уряду ССРСР, надрукована в її „Вістях” за 20-го Квітня 1957 р.) трудящих ССРСР на 260 мільярдів рублів, які вона повинна була, починаючи з 1957 р., сплачувати їм за „одержані” (фактично примусово стягнені) від них позики, і від того відмовилась, відклавши ту сплату на двадцять років, за що свідчить?

Цілком протилежні умови існування людини в країнах демократичного світу, де все суспільство (без різниці верств) користується всіма благами вільного життя і соціального прогресу їх.

Одним з прикладів тому є З'єднані Держави Америки, де людина втішається всіма демократичними свободами та правом власності на свої здобутки і має можливість в необмеженій творчій ініціативі виявляти усі свої здібності на користь свою та суспільства і бути ковалем свого щастя. Хоч, правду кажучи, серед американської суспільности є досить елементів, з яких одні зловживають існуючими в Америці свободами, як, напр., комуністи, що спеціально працюють на шкоду їй за завданням більшовицької Москви, а другі, як напр., біле населення південних штатів Аме-

рики, яке перешкоджає кольоровому населенню тих штатів користатись з американських свобод, що зручно використовує Москва для своєї пропаганди проти усієї Америки.

Про класову-ж боротьбу, яку нав'язує робітництву комунізм, в Америці і на думку робітникові не спаде, бо в демократичній країні фактично не капіталісти диктують умови праці робітництву, а навпаки, робітництво — капіталістам.

Не дивлячись, проте, на це, московський більшовизм, порівняно в короткий час, опанував більш ніж третину усього людства.

Не приховуючи взятої на себе місії заповідженого Карлом Марксом та Фридрихом Енгельсом опанування всього світу комунізмом, московська потвора його, мов той спрут, не задовольняється поневоленими нею жертвами, а простягає свої хижі щупальці до захоплення нових, на цей раз так званих „невтральних” країн, уряди яких, як Неру в Індії, Ну в Бірмі, Сукарно в Індонезії, Насер в Єгипті та інші, охоче в тому сприяють їй.

Що-ж сприяє успіхам варварського більшовизму?

На це питання цілком об'єктивно відповідає дослідження більшовизму — „В ЦАРСТВІ РАБСТВА І БАНДИТИЗМУ”.

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ КОМУНІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ І БОЛЬШЕВИЗМ

За виданим Карлом Марксом та Фридрихом Енгельсом маніфестом комуністичної партії, передумовою комуністичної революції в капіталістичних країнах повинна бути наявність в них розвиненої великої промисловости та організованого пролетаріату (робітництва). Заснування-ж комуністичного суспільства обумовлюється переведенням національних комуністичних революцій в країнах усього світу.

Зі здобуттям політичної влади в капіталістичній країні пролетаріатом, останній використовує своє в ній панування (диктатуру), на перехідний до комунізму час, для експропріації (примусового безкоштовного вивласнення) на користь країни усього капіталу буржуазії, а в тім і засобів виробництва, та для заміни капіталістичних виробничих відносин соціалістичними. Заходи-ж для переведення цього можуть бути в різних країнах різні, в залежності від обставин в них на даний мент.

Запрацьована власність дрібної буржуазії та селянства експропріації не підлягає.

З заміною диктатурою пролетаріату капіталістичних виробничих відносин соціалістичними зникнуть не тільки умови для протиріч серед суспільних верств, але і самі верстви, а в тім і пануюча робітнича верства.

З концентрацією-ж усього виробництва в руках вільних виробничих об'єднань публічна влада втратить свій політичний характер і держава, що є організацією примусу й насильства, сама по собі відіме.

Місце старого капіталістичного суспільства, з його верствами та протиріччями між ними, заступить комунізм, в якій вільний розвиток кожного стане умовою для вільного розвитку всіх.

Так мислили автори маніфесту.

Здійснюючи їх думки, комуністичні „апостоли” внесли в них такі корективи, що наслідки практичного здійснювання ними комунізму перевершили своїм жахом усе найстрашніше, що пережило в своїй історії людство.

Найзавзятіший з них Володимир Ленін, інтерпретуючи основні принципи комуністичного маніфесту за своїм розумінням їх, цілком перекреслив шлях до комунізму та структуру його за теорією К. Маркса і Ф. Енгельса і підмінив її своїм „большевизмом”.

Демократичний шлях, наприклад, як засіб здобуття політичної влади, він цілковито відкинув, хоч збройне повстання в демократичній державі К. Маркс в безпосередньо зверненій до французьких робітників 9 Вересня 1870 р. II-й адресі генеральної ради I-го Інтернаціоналу назвав божевільям.

Класову боротьбу, що, за комуністичним маніфестом, сама собою кінчається з опануванням політичної влади пролетаріатом і експропріацією капіталу буржуазії, підмінив перманентною класовою боротьбою, тоб-то боротьбою з буржуазією і після перемоги над нею та експропріації усього її капіталу; притім не тільки з буржуазією, в володінні якої цей капітал був і яка визискувала ним робітництво, но і з буржуазією дрібною, і навіть з самим селянством — теоретичним співучасником влади, здобутої ним та робітництвом для большевиків.

Диктатуру пролетаріату теоретично підмінив „диктатурою пролетаріату та селянства”*), а фактично — диктатурою своєї большевицької партії**), тоб-то „диктатурою над пролетаріатом”.

Замість демократичної держави, якою повинна бути усяка капіталістична країна опісля опанування в ній влади робітництвом на перехідний до комунізму час, створив постійну тоталітарну державу за тою-ж східньо-деспотичною системою, що існувала за царської Московщини, з кривавим поліційним терором, при-

---

*) З'їзд большевиків, що відбувся 1 травня 1905 р. в Лондоні, прийняв, за пропозицією Леніна, тезу про „демократичну диктатуру пролетаріату та селянства”.

**) За змістом II-го розділу комуністичного маніфесту, К. Маркс та Ф. Енгельс під диктатурою пролетаріату розуміли не диктатуру комуністичних партій з їх диктаторами, а демократичну диктатуру усього організованого робітництва тієї капіталістичної країни, де воно здобуде політичну владу, незалежно від його партійної приналежності.

кривши її брехливою вівіскою: „Союз Соціялістичних Советських Республі” (СССР).

Не рахуючись з вказівками комуністичного маніфесту, поширив експропріацію також на запрацьовану власність дрібної буржуазії та селянства.

Заміну капіталістичних виробничих відносин соціялістичними, у наслідок чого повинні, за комуністичним маніфестом, зникнути не тільки протиріччя серед суспільних верств, але й самі верстви та держава і місце її заступити комуна, підмінив державним рабством. В результаті протиріччя між верствами існувавшего суспільства і самі верстви його дійсно зникли, але натомість виникли нові верстви: пануючих большевиків та їх рабів, а з тим і нові протиріччя як між новими панами та їх рабами, так і поміж самих панів, чого не передбачили самі творці маніфесту. Вихід з зачарованого кола, в якому опинились пануючі большевики з їх вождями, останні знайшли в жахливому терорі і проти неслухняних їм нових панів і проти невдоволених новими панами рабів.

Передбачену-ж комуністичним маніфестом самостійність національних комуністичних партій підмінив підлеглістю їх диктату Москви.

Зате точнісенько додержано ним зазначеного в маніфесті принципу про викорінення в процесі комуністичної революції традиційних ідей, як правди, справедливості, релігії, моралі, і заміну їх новими: правду замінено нахабною брехнею, справедливість — підступним шахрайством, релігію — тваринною безбожністю, а мораль — найгіршою безчесністю, якої світ не знав.

Як показано Леніним, а після нього „достойним його” заступником Сталіним на прикладі практичного здійснювання ними комунізму, за багато обіцяючими крикливими гаслами большевизму криються шахрайство, підступність, жорстока тиранія та жахливе раб-

ство і злидні, які несе він під комуністичною машкарою всьому людству, а в тім робітництву та селянству.

Відомий американський письменник Говард Фаст, який довгий час належав до американської комуністичної партії і в своїх творах очорнював американську демократію, а московський більшовизм вихвалював, за що в 1953 р. дістав сталінську премію, пориваючи в Березні м-ці 1957 р. з своєю партією і з комуністичним рухом взагалі, так охарактеризував комуністичний режим в СРСР в своїй статті, вміщеній в тому-ж місяці в американському комуністичному журналі „Мессес енд Мейнстрім”: „В Росії ми маємо соціалізм без демократії, без суду присяжних, без гарантії проти зловживань самооговорами, вирваними знущанням, соціалізм без громадянської свободи, без можливості публічного протесту, соціалізм без рівності національних меншин, без якого-будь права на вільну мистецьку творчість, словом . . . соціалізм без моралі”.

Ще виразніше аттестував комунізм і його режим один з найвидатніших східньо-німецьких комуністів, відомий критик німецької літератури, публіцист і професор Берлінського університету Альфред Канторовіц, який в Серпні м-ці 1957 р. утік зі Східньої Німеччини на Захід і який раніш, подібно Говарду Фасту, теж в своїх творах очорнював демократичну Америку і розхвалював більшовицьку Москву. „Я вийшов, сказав він, з країни терористичної диктатури режиму Ульбрихта (сатрап більшовицької Москви в Східній Німеччині), залишивши там добре платні посади, бібліотеку і розпочаті літературні праці. Я покинув там друзів, які були так само, як і я, переконані, що вони борються за справедливу справу, і які разом зі мною ризикували життям в інтернаціональних бригадах в Іспанії, на фронтах Мадриду і Теруелю . . . З року на рік я відкладав цей мій крайній крок, сподіваючись, що брутальність, глупота, насилство, безпра-

в'я, безконечний каламутний потік брехні, придушення духової свободи, що оточували мене, це лише конвульсії переходового часу і що з цих мук і з цього бруду повстане нарешті новий, кращий суспільний лад, в якому соціальна справедливість і особиста свобода знайдуть свій гармонійний розвиток”.

„Двадцять шість років від часу вступу мого до комуністичної партії я жив цією мрією. Але прийшли події останніх років, починаючи з повстання 17 Червня 1953 р. берлинських робітників аж до угорської революції, а затим нова хвиля терору проти інтелігенції . . . і я втратив останню надію, втратив усі ілюзії про те, що з цього бруду може повстати колись новий, кращий світ”.

„Я вже не можу приховувати, що в той час, як ми боролись проти фашистського варварства за право і свободу, фашизм і варварство воскресли в словах і ділах, і в самому дусі комуністичної партії”.

„Ми боролися за владу народу, закінчив Канторовіц свій виступ в західньо-берлинському радіо, але замість влади народу повстал диктатура партійних апаратчиків, робітники втратили права, за які боролись сторіччями, і стали, як колись кріпаки, об'єктом експлуатації”.

А от що, між іншим, каже про комуністичну систему бувший комуніст і права рука югославського комуністичного диктатора Тіто, а зараз ув'язнений ним Мілован Джілас у виданому в Серпні м-ці 1957 р. в Нью-Йорку англійською мовою його дослідженні тієї системи під назвою „Нова Верства”.

„Револьюційні ідеї Карла Маркса, умовні і універсально неприемливі, Ленін обернув на абсолютні і універсальні принципи і на цьому ложному фундаменті звів будівлю комунізму”.

„Ленінське тлумачення теорії Карла Маркса привело

до того, що від первонаочального марксизму майже нічого не залишилось”.

„Комуністична революція була першою революцією, що створила соціальні відносини зовсім протилежні тим, в які комуністичні теоретики вірили і які вони обіцяли”.

„Комуністична революція, переведена в ім'я народу і для його блага, створила нову верству власників-визискувачів, яких влада над людьми найбільш повна в історії”.

„Ця нова верства — комуністична партія чи комуністична бюрократія захопила в свої руки усю національну власність і використовує її за своїм поглядом і для власного задоволення”.

„Комуністичний режим — це нова форма відвертої громадянської війни між владою і народом. Нова верства власників силою обставин змушена посилювати свою владу, щоб їй легше було зберегти свої привілеї і грабувати народ”.

„Історія не знає більш хижого господарювання як господарювання за комуністичною системою”.

„Маркс не міг передбачити розвитку демократії і соціального й економічного прогресу в Європі, зокрема в Англії, бо не дожив до того часу, але Ленін був очевидцем еволюції капіталізму і не бажав її бачити” (із-за жадоби влади і світової слави. Застереження моє. С.Г.)

„Людство в своєму розвитку перегнало комунізм і загин його неминучий”.

„Людство йде по шляху загального об'єднання на засадах свободи і комунізм, як не парадоксально, є головною перешкодою на тому шляху”.

Можна було-б навести подібних характеристик комунізму ще багатьох з тих ідейних борців за нього, які порвали з ним, бо коли раніш жажливість комуністичних режимів викривали переважно жертви їх, яким

вдавалось утікти з опанованих комуністами країн, то зараз цю місію перебирають на себе, як бачимо, самі борці за комунізм, які, зневірившись в ньому, відходять від нього, викриваючи усю жахливо-огидну суть його. І кількість їх збільшується з кожним днем.

МОСКВА — БАЗА СВІТОВОГО КОМУНІЗМУ

Провал Парижської Комуні і непопулярність комунізму серед робітництва цивілізованого світу, не зважаючи на наявність в них умов, необхідних, за теорією К. Маркса і Ф. Енгельса, для переведення комуністичних революцій, наводять на думку Леніна перевести комуністичну революцію на його батьківщині, яка-б стала базою світового комунізму.

На погляд Леніна, існувавши там суспільно-економічні умови були більш сприятливі для того ніж в промислово-розвинених Західній Європі та Північній Америці, де історичний процес розвитку народів відбувся цілком інакше від такого-ж процесу розвитку народу московського.

На Московщині монархічний абсолютизм затримався від початку її існування, а усупільнене землекористування селянства, з т. з. чорними перерозподілами щокоржні дев'ять років та круговою порукою селян за сплату державних податків, залишалось в незмінній формі з часу розкріпачення в 1861 р. селянства. Поруч з тим, там з того-ж часу швидко розвивалась, за рахунок матеріальних ресурсів підкорених народів, велика промисловість і зростало робітництво, яке було більш зосереджено і більш революційно наставлене ніж в Західній Європі. Дрібна-ж буржуазія, яка в Західній Європі відіграла в революціях головну роль, на Московщині була заслаба.

До свого наміру Ленін приходить не тільки дослідивши історичний розвиток московського народу, але

Й вивчивши психологію низів його, що в суспільних справах позначилась своєю табуновістю.

За думкою російського історика Карамзина, у вдачі московського народу заховались риси, прищеплені йому монголами, які кілька віків панували над ним.

Добре обізнаний з соціальними протиріччями між панівними та працюючими верствами Московщини, що позначались заможністю одних і злиднями других, Ленін був певний в підтримці московським робітництвом та селянством повстання проти царського уряду та панівних верств Російської імперії.

На підтримку такого повстання поневоленими Москвою народами, які вбачали в тому нагоду визволитись з під її ярма, Ленін теж сподівався, а на допомогу бувшого неповноправним в Російській імперії жидівського населення Ленін цілком розраховував.

Що Ленін в своїх розрахунках на підтримку його партії низами московського народу не помилявся, доказали потім наслідки виборів на Московщині представників до т. з. „Всеросійських” установчих зборів, які відбулись після захоплення влади большевиками і дали перевагу там їх кандидатам.

БОРотьБА ЛЕНІНА ЗА ОПАНУВАННЯ РОСІЙСЬКОЇ СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТИЧНОЇ РОБІТНИЧОЇ ПАРТІЇ

Увійшовши в 1899 р. до складу Російської (Московської) соціал-демократичної робітничої партії, що-заснувалась у квітні 1898 р. під проводом Плеханова, Ленін розпочинає в 1901 р. завзяту боротьбу в ній за зміну програми та заміну демократичної форми організації її центральним керівництвом і за владу в ній.

Провід партії, зокрема Мартов, ставив рішучий спротив спробам Леніна накинати партії свою програму та форму організації, але Ленін, не розбираючись

в засобах*), провадив з своїми противниками заїлу боротьбу і врешті переміг. Другий з'їзд партії, що відбувся 30 Липня 1903 р. у Лондоні, більшістю (26:25) відстоювані Леніним большевицьку програму та диктаторську структуру партії прийняв.

Головний фундатор партії Плеханов глибоко розкаювався потім за підтримку ним Леніна на з'їзді, у висліді якого стався фактично розкол партії на большевиків (ленінівців) і меншевиків (мартовців).

Вибравши свою батьківщину, напівфевдальну і культурно відсталу, за найпридатнішу базу для комуністичних експериментів і, розраховуючи на здобуття політичної влади в ній збройним повстанням робітництва, за участю селянства, що складало там до 80% усього населення, Ленін закликає селян до спільної з робітниками боротьби за „демократичну диктатуру пролетаріату і селянства”.

Підняте після того большевиками 20 грудня 1905 р. збройне повстання московського робітництва проти царського уряду кінчилось провалом, викликавши собою заміну ліберального уряду графа Вітте реакційним урядом Столипіна.

Розходження в політиці між большевиками й меншевиками щораз гіршали і нарешті, в 1912 р., загальна соціал-демократична робітнича партія їх розпалась на організаційно відокремлені групи, але з одною старою назвою, що залишалась для обох їх до 1918 року.

Черговий з'їзд Російської (Московської) соціал-демократичної робітничої партії, що відбувся в січні мці 1912 р у Празі, за участю лише большевиків, вибрав большевицький центральний комітет партії і Ленін очолив його.

---

*) Противники Леніна за обріхування ним їх прозвали його „склочником”. (Оповідання про Леніна його друга Генрі Гільбо, вид. 1923 р.).

Меншевики правомочність того з'їзду та обраного ним центрального комітету не визнали, але це докона-ного Леніним факту опанування ним влади в партії не змінило і меншевики змушені були скликати свій з'їзд і вибрати свій центральний комітет.

ДИКТАТУРА ЛЕНІНА

Не можна не звернути уваги на тактику підходу Леніна до трудящих мас. До захоплення влади в Росії (на Московщині) Ленін та його зграя провадили свою демагогічну пропаганду та протиурядову агітацію, прикриваючись приналежністю до соціал-демократів і про комунізм і слова не згадували. Додаючи-ж до назви „Російська соціал-демократична партія” слово „большевиків” у дужках, Ленін та його зграя цим додатком та крикливими заявами і в своїй пресі і на мі-тінгах про те, що лише вони є правдивими виразниками волі робітників і найбільші оборонці їх інтересів, чому і називаються „большевиками” на відміну від соціал-демократів (меншевиків) та правих соціалістів-револю-ціонерів*), яких називали „соціал-зрадниками” та „запроданцями буржуазії”, вводили тим не мало тру-дящих в облуду, тим більше, що на обіцянки ім Ленін не скупився.

Лише з поваленням 7 листопада (25 жовтня) 1917 р. демократичного тимчасового уряду, який заступив царський уряд в наслідок революції, що відбулась 12 березня (27 лютого) 1917 р., та захопленням столич-ного міста його Петрограду (зараз Ленінград), а затим і усієї Московщини, Ленін виявив справжнє обличчя своєї партії, переіменувавши її тоді на „Всеросійську” комуністичну партію большевиків.

---

*) Ліве крило партії соціалістів-революціонерів під проводом Спірідонової тоді і деякий час опісля захоплення влади больше-виками співпрацювало з ними.

З переіменуванням 30 грудня 1922 р. майже цілком опанованої тоді більшовиками Російської імперії на СРСР, „ВКП(б)” переіменовано XIV-м з’їздом її, що відбувся в грудні 1925 р., на „Всесоюзнун . . .”, з тією-ж скороченою назвою „ВКП(б)”.

Розкладаючи своєю агітацією армію й флот був. Російської імперії, Ленін і його зграя в своїх нацьковуваннях солдат і матросів, які в основному були з селян та робітників, на їх офіцерство, останнє не називали інакше як „золотопогонна сволота”. В наслідок такої агітації солдатські й матроські маси почали накидатись на своїх офіцерів та здирати з них погони (наплечники), а коли ті боронились, то вбивали їх.

Піднімаючи трудящих на боротьбу за повалення тимчасового уряду, Ленін гарантував їм широкі демократичні свободи, мир і добробут: робітникам обіцяв фабрики і заводи, селянам — землю, солдатам припинення — війни, а підкореним Москвою народам — цілковиту незалежність.

Усі ці обіцянки виявились потім чистісенькою брехнею. Посівши трон московських самодержців і припинивши війну з німцями, Ленін кинув усіх у війну ще гірш жорстоку, у війну громадянську.

Коли раніш Ленін домагався самої широкої демократії в Російській імперії, то, захопивши владу в ній, він припасував державний устрій її до устрою своєї партії, а повалений демократичний уряд підмінив своєю диктатурою; партію - ж свою, що стала пануючою верствою при ньому, поставив на місце бувшої царської шляхти.

Ігноруючи свою тезу про „демократичну диктатуру пролетаріату та селянства”, Ленін звів функції рад (советів) робітничих та солдатських депутатів до ролі виконавців його диктату, а робітничі професійні спілки перетворив на допоміжні органи визиску державою їх членів; робітників же, які наважились стати в

оборону своїх прав, завойованих ними в довголітній боротьбі з царизмом, їх же ім'ям розстріляв.

Той самий Ленін, який видавав себе раніш за справжнього демократа, дорвавшись до влади, виявився зати́м деспотом і ворогом усіх демократичних свобод, що були вже запроваджені поваленим ним тимчасовим урядом, та з яких досхочу користувались і він і його згряя.

Виправдуючись гаслом „хто не з нами, той проти нас”, Ленін розігнав не тільки монархічні політичні партії, но і партії соціалістичні; пресу їх закрити, усіх соціалістів не його толку або знищив, або „політично ізолював”, заславши їх до концентраційних таборів в диких безлюдних місцевостях.

Єдиною дозволеною політичною організацією в поневоленій більшовиками Російській імперії залишилась лише одна їх партія з її „казьонною” пресою на „циркулярний” зразок.

Розпочате-ж за Леніна переслідування духовенства та переведений, за його наказом, грабіж храмів, всупереч виданому ним же декрету про відділення церкви від держави, не знаходять прикладу в історії цивілізованого світу.

Міжтим на переведених за урядування вже більшовиків, 6-го грудня (25 листопаду) 1917 р., виборах представників від народів Російської імперії до так зв. „Всеросійських” установчих зборів перемогли соціалісти-революціонери та соціалісти демократи (меншевики), які разом одержали 62% усіх голосів. Більшовики-ж дістали лише 25% голосів, хоч в самій Московщині кандидати їх, як і треба було сподіватись, мали перевагу на тих виборах.

В такому складі установчі збори були, звичайно, не вигідні більшовикам і Ленін не допустив їх до праці, хоч за тимчасового уряду сам домагався скорішого їх скликання і участь в переведених виборах його партія

брала. Коли вибрані до установчих зборів представники з'їхались 18 січня 1918 р. до Петрограду і зібрались в призначеному для їх засідань Таврійському палаці (де містилась раніше Державна Дума), лєнінські червоногвардійці розігнали їх.

В демагогії, шахрайстві і підступності Леніна сказалась уся убогість його політичної філософії.

ЧЕРВОНИЙ ТЕРОР І „ЧеКа”

Отже наслідки виборів до т. зв. „Всеросійських” установчих зборів показали, що шахрайсько-підступна політика большевиків не знайшла підтримки серед більшості населення Російської імперії. На Україні, нпр. большевики не здобули на тих виборах і 10-ти ^{9%}/₁₀.

Неприємні наслідки для большевиків теж стались від їх експериментів і на господарському фронті. Вони показали себе цілковитими профанами в господарчих справах: капіталістичну систему господарства держави знищили враз, а замінити її соціалістичною не зуміли. В усіх галузях господарства настало безладдя й розруха, а по містах — голод.

Признатись в тому для большевиків значило ризикувати втратою підтримки своїх виборців, а з тим, можливо, і захопленої ними влади. Аби вийти з цього загрозливого для них стану, большевики складають свою провину за викликану ними господарчу розруху на буржуазію, яка ніби саботувала їх соціальні міроприємства на користь працюючих, і, нацьковуючи останніх на неї, вдаються до підтримки своєї влади терором. В цій ділянці „соціалістичної роботи” большевики показали себе справжніми майстрами свого діла*).

---

*) Р. Іванов-Разумник, московський письменник, в написаному на вигнанні своєму творі „Тюрми і ссылки” описав особисто пережиті ним знущання в „ЧеКа” і на засланні.

За виданим Леніним в грудні м-ці 1917 р. декретом, відомий з його зграї кат Ф. Дзержинський організував численні катівні, звані в московській мові „ЧеКа” (надзвичайні комісії для боротьби з контрреволюцією і саботажем; потім додано ще „і з спекуляцією”), і, обсадивши їх „соціально близьким” большевикам елементом з випущених ними із в'язниць кримінальних злочинців, розпочав криваву розправу над ні в чому неповинним населенням.

Не захопивши справжню буржуазію, яка завчасно вивтікала, ленінські посіпаки погнали до своїх катівень, як „контрреволюційну буржуазію”, осіб, які так же далекі були від контрреволюції і саботажу, як і від буржуазії, яка визискувала пролетаріят. То здебільш були дрібні крамарі й промисловці та служилий елемент, який абсолютно ніякого відношення до господарства держави не мав: бувші офіцери, урядовці, поліціанти, духовенство і т. ін., ну і „соціал-зрадники” — соціялісти-демократи (меншевики) і праві соціялісти-революціонери, які в своїй масі теж спротиву большевикам фактично не чинили.

Врешті — кілька мільйонів нізащо розстріляних і стільки-ж обездолених родин їх.

ЗАХОДИ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ МОСКВИ ДО ПРИСКОРЕННЯ ВСЕСВІТНЬОЇ КОМУНІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Для організації закордоном своїх п'ятих колон під вівісками комуністичних партій, які провадили-б там комуністичну пропаганду, обдурюючи місцеве населення про щасливе життя народів під большевицькою Москвою, та виконували підривні завдання її, скеровані на прискорення в їх країнах комуністичних революцій, Ленін засновує 2 березня 1919 р. у Москві III-й Комуністичний Інтернаціонал („Комінтерн”).

У своїй праці „Від Демократії до Державного Рабства” відомий марксист Карл Каутський (вид. 11 серпня 1921 р. у Берліні) влучно назвав той Комінтерн „змовою проти пролетаріату”.

Що створений Комінтерн був маріонеткою спершу Леніна, а потім Сталіна, то цього не приходиться доказувати. Під час II-ї світової війни Сталін, з політичних міркувань, був розпустив його, а по війні, у 1947 р., знов зорганізував під назвою „Комінформ” (комуністичне інформаційне бюро). Коли-ж Москва замирилась з комуністичною Югославією, яку, за неслухняність, викинула в 1948 р. зі складу „Комінформ”, то, на знак замирення між ними, розв’язала 17 червня 1956 р. „Комінформ”.

Керівництво-ж закордонними комуністичними партіями (п’ятими колонами большевицької Москви) як було у віданні ЦК ВКП(б) за існування „Комінтерн”-у та „Комінформ”-у, так у його віданні залишилось і після закриття їх.

Головним же заходом большевицької Москви для прискорення всесвітньої революції було і залишилось вишколювання комуністичних диверсантів. Незалежно від організації закордоном своїх V-тих колон, які комплектувались і комплектуються з покидьків тамошнього суспільства, Москва вербує найбільш здібних з них для комуністичного вишколу, за її кошти, в спеціально організованих для того в Москві учбових закладах, після чого повертає їх назад у ті країни, де їх завербовано було, або для зміцнення організованих уже там V-тих колон, або для організації таких, як що їх немає ще там.

Ленін особисто цікавився виховуванням таких комуністичних „бацил” для зарази ними Азії. Ще перебуваючи на вигнанні в Швейцарії, Ленін, не розраховуючи на скору комуністичну революцію в Європі, писав у видаваній ним газеті „Правда” з 14/1 березня

1913 р. номер 50(254): „Не розпач, а упевненість належить нам з фактів черпати, щоб Азія з її 800-ми мільйонами втягнулась у боротьбу за ці самі (тоб-то комуністичні) ідеали, аби їх в Європі вибороти”. Тому, ще за його життя, у Москві, в приміщеннях бувшого Страстного монастиря, було відкрито спеціальний „Комуністичний Університет Трудящих Востока”, який вербував для навчання в ньому на кошти СССР охочих по всьому світу, готуючи з них кадри комуністичних диверсантів. Виховання і муштра учасних в ньому покладені були на самого Сталіна. Як бачим, праця його не пішла намарно: майже половина Азії вже заражена комунізмом, а більша решта її, т. зв. „невтральна”, знаходиться під комуністичним впливом.

Після цього само собою повстає питання, а чи робив щось, у протизагу поширенню Москвою комунізму, демократичний світ?

В тім то і біда, що він не тільки нічого у протизагу поширенню комунізму не робив, а навпаки, допомагав поширенню цієї зарази. Досить тільки пригадати допомогу, яку подав московським большевикам в скрутний для них час французський державний діяч Едуард Ерріо. Повернувшись в 1922 р. з відвідин, за запрошенням Леніна, Москви, він видав написану ним книгу „Нова Росія”, в якій зі всією переконливістю доводив необхідність відновлення економічних і політичних зв'язків між цивілізованим світом і большевицькою Москвою... Ставши після того прем'єром Франції, Ерріо зараз же, 28 жовтня 1924 р., визнав московський большевицький уряд за законний. І хоч Франція була одинадцятю з держав, які визнали тоді большевицький уряд Москви, але Ерріо, як ніхто інший, допоміг відкрити московським большевикам шлях на Захід, сприявши тим зміцненню їх і одночасно поширенню ними комунізму.

Подібних фактів допомоги демократичного світу

поширенню комунізму можна-б навести багато, та що з того?

БОЛЬШЕВИЗМ І СЕЛЯНСТВО

Заманивши селянство до спільної з робітництвом боротьби за „демократичну диктатуру пролетаріату і селянства”, обіцяючи йому і владу, і волю, і панські маєтки, і бозна що, Ленін ще гірше обдунив його ніж робітництво. Не діставши влади і обіцяних заводів та фабрик, робітництво втратило те, чого не мало, і заплатило за здобуту для большевиків владу лише втраченою завойованих ним в довголітній боротьбі з царизмом та капіталістичною буржуазією професійних прав і демократичних свобод.

Селянство-ж, не діставши ні влади, ні на власність землі, відібраної від поміщиків, заплатило за здобуту большевикам владу не тільки втратою волі, якою втішалось після повалення царизму, але й втратою своєї землі, власність на яку придбало і багатовіковою тяжкою працею на ній, і сплатою за неї викупу, тобто вартості її. Опинившись при владі, Ленін оголосив усю землю власністю держави і ту з неї, що була у селян, закріпив за ними лише в тимчасове, на 9 років, користування.

Мало того, лишки свого збіжжя селяни повинні були, за зарядом большевицького уряду, здавати йому за визначеними ним цінами і вільна продажа його їм заборонялась. Потрібний же селянам крам, що з кожним днем піднімався в ціні, вони могли дістати лише по вільній базарній ціні його.

Виконати заряд цей селяни відмовились, а надіслані для реквізиції збіжжя озброєні большевицькі загони прогнали.

„Боротьба за хліб — боротьба за соціалізм”, навіть кричав Ленін, проте кинутись у збройну бороть-

бу з селянством, доки серед нього була єдність, не ризикнув.

За приказкою „роз'єднуй і пануй”, Ленін знову вдався до підступства і провокації і вдруге обдурих селян. Нацькувавши бідніших селян на заможніших, Ленін розпалив між ними боротьбу на економічному ґрунті і єдність селян була розбита. Виданою після того постановою большевицького уряду від 11 червня 1918 р. біднішим селянам дані були, на відміну від заможніших, пільги, зокрема одержання в користування кращої землі та с/г. майна з конфіскованих поміщицьких маєтків, і закликано до організації по селах своїх комітетів та до боротьби з „кулачеством”, під яким розумілось заможніше селянство.

Серед селянства, з ініціативи спровокованої большевиками частини його, розпочалась внутрікласова боротьба і реквізиція „лишків” збіжжя у селян була виконана.

Спираючись на організовані комітети незаможних селян, Ленін замінив потім реквізицію збіжжя у селян безкоштовною здачою його щорічно державі з врожаю на залишений їм в користування їхній же землі. Кажучи інакше, запровадив той же чинш, що безземельне селянство сплачувало раніш поміщикам за орендовану у них землю, тільки значно більший, під назвою „продрозкладка”, (продрозвѣорстка).

Не зважаючи на організовану Леніним т. зв. „продовольчу армію” для забезпечення виконання „продрозкладки”, селянство рішуче поставилось проти нової і до того безкоштовної реквізиції у нього збіжжя.

На спробу большевиків силою взяти збіжжя у селян врожайної Тамбовської губернії на Московщині, останні збройно виступили проти большевиків та їхньої влади і провадили з ними свою боротьбу до скасування Леніним „продрозкладки”.

В інших урожайних місцевостях Російської імперії,

на московському Поволжі та на Лівобережній Україні, де більшовикам пощастило силоміць забрати у селян запаси збіжжя, виник голод з випадками людодства.

Голод, розруха, розгром більшовицьких орд з'єднаним польсько-українським військом під Варшавою та вслід затим повстання 23 лютого 1921 р. матросів балтицького флоту в Кронштадті змусили більшовиків припинити боротьбу з селянством.

За складеною на початку 1921 р. лєнінським комісаром М. Литвиновим (Фінкельштейн) з містером Гербертом Гувером угодою, „АРА” (Американ Реліф Адміністраціон) поспішила на допомогу голодувавшиму.

БАНКРУТСТВО БОЛЬШЕВИЗМУ І НОВА ЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА (НЕП)

Комунізм, принадний для трудящих в теорії і пропаганді, виявився жахливим в дійсності. По трьох роках практичного здійснювання його, сам Ленін жажнувся наслідків своїх комуністичних експериментів. Виданим 17 березня 1921 р. декретом про „НЕП”, прийняту Х-им з'їздом ВКП(б) 8 березня 1921 р., Ленін повертає стерно економічної політики більшовицької Москви круто назад, на шлях капіталістичний. Націоналізованими лишились лише: банки, пошта, телеграф, телефон, залізниця, водний транспорт, важка промисловість, зовнішня торгівля і земля.

Що крок цей зроблено було „поважно і надовго”, як він казав, за те частково свідчить переведена після того реформа селянського землекористування за виданим його урядом у 1922 р. земельним кодексом. За тим кодексом, хоч земельна власність селян і не відновлялась, але фактично бувавши в їх тимчасовому володінні земля за попереднім лєнінським декретом була закріплена за ними землемірським порядком у постійне користування і з правом вибору кожним селянином

способу землекористування за його бажанням. Збірний же з селян чинш за залишену в їх користуванні їхню землю, тоб-то „продрозкладку”, замінено грошовим „продподатком”.

Однако саме видання декрету про НЕП в Росії, господарство якої було зруйновано більшевиками, не розвязувало ще цієї проблеми. Для того потрібні були і стабільна валюта і запаси краму. Ні того ні другого більшевицька Росія вже не мала.

Без числа друковані більшевиками грошові папірці втратили всяку цінність, а краму: харчів для міста та фабрикатів для села, в продажі не було і внутрішню торгівлю заступав товарообмін.

Отже здійснення „НЕП”-у вимагало допомоги капіталістів. З капіталістичних же держав більшевицька Москва мала звязки лише з Німеччиною від часу замирення з нею 3 березня 1918 р. Та Німеччина, сама економічно зруйнована програною війною з Антантою та Америкою, не могла дати більшевикам потрібної допомоги. Шлях же до капіталістичних держав, які перемогли в I-й світовій війні, Ленін заклав ще на початку свого диктаторства. Усі угоди царських урядів з урядами інших держав були ним анульовані, а таємні з них оприлюднені. „Ніяких таємних угод поза плечима трудящих”, кричав він в той час.

Одночасно він анулював тоді і усі зовнішні та внутрішні позики і царських урядів і тимчасового демократичного уряду Російської імперії. Дарма, що значна частина облігацій тих позик була придбана і закордоном і в самій імперії працюючим населенням та дрібною буржуазією за працьовані гроші, а значить анулюванню (в даному разі експропріації), за принципом комуністичної революції, не підлягали.

Опинившись в такій ситуації, Ленін крадькома, поза плечима і за рахунок трудящих б. Російської імперії, вдається до переговорів з капіталістичними державами.

СПРИЯННЯ ЕВРОПЕЙСЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ ЗМІЦНЕННЮ БОЛЬШЕВИЗМУ

Декрет про зопровадження „НЕП”-У, заміна, вслід затим, „ЧеКа” Державним Політичним Управлінням (фактично була змінена лише вивіска) та дружня угода большевицької Москви з Німеччиною в м. Раппало 17 квітня 1922 р. викликали в цивілізованому світі надію на демократичне переродження большевиків та впевненість в тривалість їх влади.

Користуючись такою ситуацією, ленінський комісар закордонних справ Чичерин звертається в 1922 р. до урядів Англії, Франції, Італії та Америки з таємною нотою, в якій заявляє про готовість большевицького уряду, під умовою формального визнання його, признати важними позики царських урядів до початку I-ої світової війни, 1го серпня 1914 р.

Англія, за нею Італія, а потім Франція навипередки йдуть большевикам назустріч. За дані большевицькою Москвою де-які концесії та взяті на себе зобовязання сплатити одержані царськими урядами позики до початку I-ї світової війни згадані держави, Англія, Франція і Італія, а за ними й інші європейські країни визнають большевицький уряд (в 1922 р. фактично, а в 1924 р. і юридично), зав'язують з ним дипломатичні і торговельні зносини, відкривають кредити і поста-чають його потрібним йому крамом, промисловим устаткуванням і навіть своїми спеціалістами для від-будови і розбудови московської промисловости. Тоді-ж, за допомогою, головним чином, Англії, і валюту большевицької Москви стабілізовано.

Конавший большевизм скоро зміцнів і став на ноги.

СМЕРТЬ ЛЕНІНА, БОРОТЬБА за ЙОГО СПАДЩИНУ І ПЕРЕМОГА СТАЛІНА

Крутий крок Леніна від большевизму багатьом з його зграї не сподобався і скоро після того, 21 січня

1924 р., його не стало. Мумію Леніна, для поклоніння їй правовірних большевиків виставлено в спеціально збудованому для неї біля Кремля мавзолею. За офіційними даними Ленін помер у наслідок поранення його отруєними кулями підчас замаху на нього правої соціал-революціонерки Дори Каплан на мітингу в Москві у травні 1918 р.*).

За версією же неофіційною, прискоренню смерти Леніна сприяв його „вірний” учень Сталін коли, під кінець життя Леніна, відносини між ними особливо загострились.

Якщо тому правда, то не дивно, що заповіт Леніна, в якому він остерігав свою партію проти призначення його зоступником Сталіна, опинився в кишені у останнього і не був ним оприлюдненим після смерти Леніна. Лише згодом, через 12 років по смерті Леніна, Сталін на XVIII-му з'їзді партії визнав про наявність перестороги проти нього в заповіті Леніна і невиконання заповіту в цій частині пояснив непраотою Леніна.

Завзята боротьба за спадщину Леніна, що почалась по його смерті на ідеологічному ґрунті між Сталіним і Львом Троцьким, який був тоді військовим комісаром, првадилась майже чотири роки і відома в історії партії як „троцькистська опозиція”.

Відстоювані Троцьким домагання прискорення соціалістичної реконструкції СРСР та всесвітньої комуністичної революції, а також доводи його за неможливість побудови комунізму в одній країні (див. „Уроки

---

*) Ленін не дозволив карати смертю Дору Каплан і її покарано було довічним ув'язненням. Натомість, у відплату за її замах на нього, кулемети його посіпак не замовкали у Москві, на Лубянці і в Бутирці на протязі цілого тижня, тисячами розстрілюючи і вдень і вночі, в порядку оголошеного червоного терору, цілком неповинну в тому замаху масово арештовану чекістами „контрреволюційну буржуазію”: офіцерство, урядництво, духовенство, крамарство, тощо.

Октябрі" Л. Троцького, вид. 1924 р. в російс. мові) XV-й з'їзд партії, що відбувся 27 грудня 1927 р. у Москві і, зрозуміло, складався з прихильників Сталіна, який був генеральним секретарем партії, визнав домагання Троцького за ліві збочення від генеральної лінії партії, рішення ЦК та ЦКК партії від 14-го листопада 1927 р. про звільнення його зі складу партії затвердив і покарав засланням.**).

Характерно, що, після осуду Троцького, той же самий з'їзд виніс, за пропозиціями Сталіна, постанови, яких домагався Троцький, а саме:

- про наступ на заможне селянство та знищення його як верстви;
- про ліквідацію „капіталістичного” елементу на всьому економічному фронті (замасковане скасування Н. Е. П.-ки Леніна);
- про переведення повної колективізації селянських господарств та
- про затвердження першого п'ятирічного плану розвитку національної економіки СССР

НАСТУП ВІДЖИВЛЕНОГО БОЛЬШЕВИЗМУ НА „КАПІТАЛІСТИЧНИЙ” ЕЛЕМЕНТ І КІНЕЦЬ НОВОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ. ЛІКВІДАЦІЯ СЕЛЯНСТВА ЯК ВЕРСТВИ І ЕКСПРОПРІЯЦІЯ СЕЛЯНСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ. ЗАКРІПАЧЕННЯ ПРАЦЮЮЧИХ

Здобувши перемогу над Троцьким, Сталін майже цілком здійснює політику, яку той відстоював. Приватну промисловість і торгівлю ліквідує перевищуючим їх прибутки оподаткуванням, за несплату якого власників підприємств ув'язнює, а все майно їх конфіскує. Селянство, як верству, теж фактично ліквідує: комітети незаможних селян розпускає, господарства селян при-

---

**) Відповідно з рішенням XV-го з'їзду ВКП(б), Троцького було заслао до м. Фрунзе (б. Верний) в Казахстані

мусово колективізує (в дійсності безкоштовно відбирає), а самих селян обертає на безсовісно визискуваних в „сколективізованих” у цей спосіб господарствах **наймитів**, бо фактично поряdkує в тих псевдоколгоспах большевицька партія з її урядом, і офіційна назва їх „сільсько-господарчі артiлі” є фікцією для обдурювання вільного світу; заможних же селян до нитки грабує як „капіталістичний елемент” і засилає на рабську працю до концентраційних таборів в далеких диких місцевостях, тоб-то на знищення, а тих з них, які відважились на спротив, розстрілює як „ворогів народу” в своїх катівнях „ГПУ” та „НКВД”. Не минає доля „капіталістичного елементу” і бувших „незаможних”, які, скориставшись з большевицьких пiльг за зрадливе роз’єднання ними селянства, трохи розжились за час Н. Е. П-ки. Не забуто і робітників та службовців: за найменше спізнєння на працю або прогаяння робочого дня їх карається примусовою працею або ув’язненням (декрет Ради Народніх Комісарів від 15 грудня 1932 р.), а згодом і зовсім закріпачується: декретом РНК від 20 червня 1941 р. робітникам та службовцям, під загрозою ув’язнення, заборонено змінювати місця праці без відповідного на це дозволу.

Коштом неймовірного визискування працюючих та жахливої рабської праці в таборах „поправної праці” Сталін розбудовує важку та військову промисловість, стратегічні шляхи (залізничі, шосейні і водні) та збільшує мілітарну силу, кадри Державної Безпеки, НКВД. Щораз посилюючи терор, поширює табори „поправної” праці та ретельно збережені царські тюрми (в’язниці) і розбудовує нові.

ГРАБІЖ УКРАЇНСЬКОГО СЕЛЯНСТВА І ВИМОРЮВАННЯ ЙОГО ГОЛОДОМ

Зустрівши рішучий спротив більшості селян України примусовій колективізації, не дивлячись на пере-

ведені там Москвою в 1929 - 1931 рр. масові розстріли, грабіжі й заслання мільйонів селян на знищення до далеких безлюдних місцевостей, Сталін вдається, для зламу спротиву українського селянства, до вимордування його голодом.

В 1932 р., по зборі врожаю, він відряджає на Україну з Московщини спершу двадцять п'ять тисяч, а вслід затим додатково п'ятьдесят тисяч випробуваних в жорстокостях большевиків (по тих числах їх і названо було „двадцятип'ятитисячники” та „п'ядесятитисячники”), які, за допомогою місцевих московських запродавців (комуністів і кандидатів на них та комуністичних поплентачів), грабують у всіх селян, навіть у тих, які стали вже колгоспниками, усі запаси їх збіжжя та харчових продуктів, не залишаючи їм абсолютно нічого на прохарчування.

Аби не було довозу збіжжя та харчових продуктів до України з сусідніх з нею місцевостей, усі кордони її оточено було московськими загороджуваними загонами.

Створеним в цей спосіб голодом Москва знищила на Україні в 1932 - 1933 рр. до сіми мільйонів селянства. Саме в той час, весною 1933 р., коли селянське населення України найбільше вмирало від того страшного, з масовими випадками людоїдства, голоду, пограблені у нього збіжжя та харчові продукти большевицька Москва використовувала для своєї шахрайської пропаганди і масово збувала за безцінь на ринках Європи як „колгоспні лишки”, викликаючи тим економічну депресію в сільському господарстві тих країн, які були постачальниками с.-г. продуктів для тієї Європи. І саме тоді, 18 травня 1933 р., в національному зібранні Франції найбільший її достойник Едуард Ерріо, повернувшись незадовго перед тим з подорожі в 1932 р. по ССР, вихваляв своїх московських прияте-

лів за їх „соціалістичну” революцію, що була, за його словами, „здійсненням високих ідей, заповіджених Достоевським, Тургеневим, Львом Толстим в їх найкращих романах”. Так реагувала обманута Франція на винародовлювання її московською союзницею кількісно такого-ж як і французський українського народу, який гинув у боротьбі з новітніми варварами за свою свободу.

Небійсь, про цей, зараз усьому світові відомий уже, злочин большевицької Москви колективні заступники Сталіна на чолі з Микитою Хрущевим на XX-му з’їзді своєї партії промовчали. Чому? Бо до того жахливого злочину і вони свої руки приклали.

МАСОВА БЕЗПРИТУЛЬНІСТЬ ДІТЕЙ

Ні одна з революцій, що відбулись в Західній Європі в XVIII та XIX сторіччях, не зазнала у своєму висліді тої масової безпритульності дітей, яку викликали своїми „соціалістичними” заходами московські большевики, захопивши владу в бувшій Російській імперії, завдяки невдалому керівництву її тимчасового уряду соціаліста --революціонера Керенського.

Міліони сиріт замордованих большевиками батьків, шукаючи порятунку, опинились на вулицях та базарах міст, на залізничних станціях і в пасажирських поїздах. Там вони діставали харчі і одяг, там, переважно в міських каналізаційних ямах, вони знаходили притулок і там же вони виховувались. Спершу жебрали, а підрісши і набравшись досвіду, почали грабувати, часто з убивством пограбованих.

Поступово злочинність безпритульних виросла в страшну загрозу для безпеки не тільки населення міст, де безпритульні найбільше осіли, та для переїзжих залізницями, но і для органів поліційної влади. Під час грабунків, що переводились безпритульними, ніхто

з очевидців їх не наважувався боронити грабованих, не ризикуючи залишитись без носа, вуха чи взагалі з покаліченим обличчям від рук інших безпритульних, які з бритвами або ножичками для гоління охороняли „працю” своїх колег. Навіть поліціянти вдавали при тому, що нічого не бачать і зникали.

Налякані жахливою злочинністю „чад своєї соціалістичної політики”, більшовики почали з 1935 р. виловлювати їх (точнісенько так, як виловлюють гицлі бродячих собак) і ув'язнювати в спеціально побудованих для них ізоляторах, а зловлених на грабунках — розстрілювати.

БАНДИТИЗМ СТАЛІНА

Аби забезпечити свою диктатуру, що розгнужаною жорстокістю викликала невдоволення навіть серед більшовиків, Сталін переводить часті чистки від ненадійного елементу партії та урядового апарату, але наслідки їх не задовольняють його і він вдається до провокацій. 1-го грудня 1934 р. підсланим партійцем Ніколаєвим убивається небезпечний для червоного деспота „друг” його, секретар Ленінградського обласного партійного комітету Сергій Киров, який користувався популярністю серед ленінградського робітництва. Сталін використовує спровоковане ним вбивство для посилення терору і того-ж дня видає декрет, за яким органи Державної Безпеки повинні усіх арештовуваних ними „ворогів народу” (політично ненадійний елемент) негайно і у всякому разі не пізніше десяти днів по закінченні слідства нищити або засилати (на знищення) до таборів рабської („поправної”) праці.

За цим декретом, з наказу Сталіна, кати його, у відплату за убивство Кирова, розстріляли після того в своїх катівнях та по в'язницях і таборах СССР сотні тисяч абсолютно не причетних до того убивства людей,

які або раніш були заарештовані і ув'язнені за „пришиті” їм інші злочини, або спеціально для цієї розправи масово арештовувались як „політично ненадійний” елемент.

Згодом, для оприяння виловлюванню невдоволених його диктатурою серед партії та населення, Сталін вдається до підступства, якому-б позаздрив сам Ленін. „Жити стало ліпше, жити стало веселіше”, твердить він, і складає нову конституцію, яка-б своїм демократичним змістом викликала серед партійців та населення віру в заміні тоталітарного режиму в СРСР демократичним і розв'язала язика наляканим його терором підданцям.

Така складена Сталіним, за його словами, „найдемократичніша” конституція СРСР була 4 грудня 1936 р. затверджена спеціально скликаною ним для того сесією Верховної Ради СРСР і багато з партії та населення повірили їй. Язички їх враз розв'язались, пішла балаканина, а незабаром потому і масове виловлювання „ворогів народу” за агітацію та змову проти „робітнице - селянської” влади.

Для вивідування-ж балачок населення секретна агентура сталінських катівен, т.з. „сексотство”, була до того поширена, що навіть школа була поставлена на службу їй. З наказу завідувачів шкіл (посади ці обсаджуються в СРСР лише партійцями) учні зобов'язувались доповідати їм про те, що балакають їх батьки про большевиків.

Щоб подібне щось могло бути в країні вільного світу, там не прийде це навіть на думку людині, бо то-ж найганебніше явище, яке противне не тільки родинній моралі, але й божеським та людським законам. Це злочин, якому в правовій країні ніякого виправдання немає. В країні-ж з комуністичним режимом, де право заступив злочин, а злочин — право, явище це стало в школах головним виховним правилом.

Якби не кривава помста односельців над розпропагованим большевицькою школою учнем її Павликом Морозовим за розстріляного, з його доносу, батька і не спорудження большевицькою Москвою убитому Павликові пам'ятника за його зраду, про що знає вже увесь світ, то, напевно-б, ніхто у вільному світі не повірив існуючій в большевицькій школі виховній практиці сіяння ворожнечи поміж її учнями та їх батьками.

В такий спосіб на протязі 1937 - 1939 рр. Сталіним знищено або заслано на знищення як „ворогів народу” не одну сотню тисяч большевиків за опозицію його політиці (троцкистів — з ліва, а бухаринців — з права), не менш десяти тисяч вищого, старшого і середнього командного складу армії та флоту*) і кілька десятків мільйонів непартійного населення. (за термінологією большевиків „безпартійної сволоти”). Бувших же червоногвардійців, які допомогли большевикам захопити владу, та бувших червоних партизан, які, зрадивши за большевицьку юшку свої народи, найбільше спричинились до поневолення їх большевиками, майже цілком винищив.

Не поминув тоді Сталін і усіх тих, які, довірившись виданим у свій час большевицькою Москвою „всепрощаючим” амністіям, повернулись з еміграції до „большевицького раю”. Використавши їх для змушеної брехливої пропаганди проти тієї демократії, яка, в критичний для них час, дала їм притулок, він так же знищив їх або заслав на знищення як і інших, визнаних сталінськими катами за „ворогів народу”.

Більшість членів ленінського політбюро, в яких Сталін вбачав своїх суперників, а саме: Бухарина, Зинов'єва, Каменева, П'ятакова, Рикова та інших, теж знищено ним в той час.

---

*) „Таємна історія злочинів Сталіна”, А. Орлова (майора большевицької державної безпеки М. Н. Нікольського), вид. в ЗДА.

Тоді-ж доведено Сталіним до логічного кінця і розпочату Леніним боротьбу з релігією: храми, крім деяких історичного значення, або знесено, або вжито під кіно-театри, клуби, склади, тощо; кладовища в більшості або спустошено, або заорано під спортові пляцівки, а духовенство, за винятком одиниць, які або прикрились іншою професією, або пішли на службу большевикам, знищено або заслано на знищення як „ворогів народу”.

Під час наступу в 1941 р. німців на большевицьку імперію, з наказу Сталіна катами його з НКВД знищено усіх політичних в'язнів, яких вони, тікаючи, не мали змоги вивести з прифронтових в'язниць. В одніх містах як, наприклад, у Львові, Вінниці та інших, політв'язнів зганяли з їх речами на подвір'я в'язниць і там, після жахливих знущань над ними, розстрілювали й заграбували в нашвидко викопаних ямах, а в других, як, наприклад, у Києві, Полтаві, Дніпропетровську (Січеслав) та інших, палили живцем, тоб-то палили в'язниці разом з політичними в'язнями.

У своєму бандитизмі Сталін дійшов до того, що не зупинився перед убивствами та викраданнями утікачів з його „раю” закордоном.

Так убито 25 травня 1926 р. в Парижі головного отамана військ Української Народньої Республіки Симона Петлюру, який на протязі 4-ох років провадив боротьбу проти большевицької Москви за свободу України.

І в цьому випадку заражена комунізмом Франція, не зважаючи на організацію вбивства Петлюри большевицькою Москвою, все зробила для того, щоб свою союзницю вибілити і ошельмувати кришталю чесною людиною, якою був Петлюра, а вбивство його большевицьким наймитом Шварцбардом виправдати.

Так же убито в 1939 р. в Мексиці сталінського суперника Льва Троцького (Лейба Бронштайн), який

в січні м-ці 1929 р. виїхав, з дозволу Сталіна, закордон і не мало знав про темні справи червоного диктатора.

За допомогою генерала царської Москви Скобліна, в Парижі 22 вересня 1937 р. викрадено генерала Міллера, а невдовзі після того генерала Кутєпова, які були лідерами білої московської еміграції.

Як оповідає в своїх споминах „З ким довелось зустрітись” московський білоемігрант А. Протопопов, який в 1956 р. прибув до західного Берліну з заслання в ССРСР, куди він повернувся був з еміграції після II-ї світової війни, генерала Скобліна, що, після зради своїх колег, теж повернувся до ССРСР, „геніяльний отець народів” відправив, за його „заслугу перед родиною”, на спочинок до сибірських концентраційних таборів.

Не минули викрадання втікачів з-поза залізної заслони і із Америки. В серпні 1948 р. викрадена була в Нью-Йорку і переховувалась, для вивезення до ССРСР, в приміщенні большевицького консульства Оксана Касенкіна, яка вибрала свободу і не бажала вертатись до ССРСР. Рятуючись, Касенкіна 12 серпня того року, ризикуючи життям, вискочила через вікно з 2-го поверху приміщення консульства на вулицю, поламавши собі руки й ноги, і була взята там під охорону нью-йоркської поліцією.

Викрадання-ж втікачів з-поза залізної заслони із країн Західної Європи, зокрема з західної частини Берліну та з Західної Німеччини, і навіть окремих громадян останніх набрало, після II-ї світової війни, характеру пошести.

СТАЛІНСЬКІ КАТИВНІ та КОНЦЕНТРАЦІЙНІ ТАБОРИ

Органи Державної Безпеки, що змінила за Сталіна бувше до неї Державне Політичне Управління (ГПУ в

московській мові) і znana як „НКВД”, своїм звірством та варварським знущанням над їх жертвами перевершили не тільки опричину Івана Грозного та відомі катівні Петра I-го, але все найжахливіше, що зазнало людство за свою історію. Щоб мати уяву про ті звірства та знущання, досить познайомитись з наведеними у виданій в 1951 р. в Нью-Йорку Спілкою Української Молоді Америки брошюрі „Злочин Москви у Вінниці” документальними даними і фактами про масові розстріли сталінськими катами українського населення, в основному робітників та селян, в 1937 - 1938 рр., що в кількості понад десять тисяч трупів були викриті німцями в братських могилах у м. Вінниці, на Україні, під час II-гої світової війни, в травні м-ці 1943 р.

Такими братськими могилами розстріляних сталінськими катами українських робітників, селян та трудової інтелігенції вкрита уся Україна.

Опріч забезпечення терором диктатури Сталіна, масові арешти та заслання населення червоної імперії до концентраційних таборів рабської праці диктувались також і міркуванням економічного порядку*).

Для виконання планованих щоп'ять років розбудов військової промисловости потрібні були, крім численної робочої сили, величезні матер'яльні і фінансові ресурси, а їх-то і не мала розграблена большевицькими бандами червона імперія.

Тому розв'язання цієї проблеми Сталін поклав на НКВД (зараз МВД), який відав концентраційними таборами, і той, не без вказівок, зрозуміло, „геніяльного”, радикально розв'язав її. На засланих до концтаборів покладено було не тільки переведення плано-

---

*) Винесена, за пропозицією Сталіна, постанова XV-го з'їзду ВКП(б), що відбувся в грудні м-ці 1927 р., про запровадження п'ятирічного плану, „розвинення національної економіки СССР”.

ваних розбудов, але й придбання, за рахунок їх праці, потрібних для тих розбудов і матер'ялів і коштів.

Зверх того на них покладено було і збагачення самої „соціалістичної батьківщини” коштом їх рабської праці, як то: заготівля в лісах північної Московщини та Сибіри деревини для експорту закордон та добування в шахтах різних руд, вугілля, тощо.

Як большевицька Москва не старалась тримати в таємниці умови праці та утримання в'язнів своїх концентраційних таборів, проте оповідання багатьох з тих в'язнів, яким пощастило врятуватись відтіль, викрили весь їх жах,

Так напр., харчування таборового в'язня за сталінського часу складалось на день: з 400 грамів житнього хліба*), при умові виконання ним визначеного для нього денного виробничого завдання, затим горнятка званої чаєм бурди і крупнику, що, за цілковитою непоживністю його, зветься „баландою” і видавався по розливній ложці (черпак) удень та увечері.

За перевиконання виробничого завдання норма хліба в'язневі збільшувалась: за виконання, напр. так зв. „ударного виробничого завдання” — до 800 грамів, а за перевиконання останнього — навіть до 1,000 грамів і більше, в залежності від виробу.

За недовиконання-ж виробничого завдання в'язнем норма хліба йому зменшувалась до 200 грамів. З одержанням такої норми хліба вязень ще більше спадав на силі і ще менш виробляв, і врешті доходив до цілковитої непрацездатности, тоб-то ставав, за таборовою термінологією, „доходягою”.

Не зважаючи, однак, на це, вязень цей від праці не звільнявся і далі виводився таборовою охороною на

---

*) Не рідкі були випадки, коли таборовим в'язням видавався замість хліба, у відповідній пропорції до його норми що їм належала, ячмінь або овес.

працю. Там він, звичайно, одного дня „доходив” і там же, мов здохла тварина, заграбувався. Нізачо заму- чена комуністичними варварами людина зникала, не залишаючи по собі навіть сліду.

Отже хліб, що є основною їжею ув'язнених в большевицьких концентраційних таборах, використовується Москвою як засіб для нечуваного в світі визискування нею своїх жертв.

В такому варварському визискуванні людини, що й зараз провадиться большевицькою Москвою, за часів Сталіна постійно перебувало з його підданців, з реченцями заслання від 5-ох до 25-ох років, не менше шістнадцяти мільйонів, а в 1937-1939 рр. і того більше.

Не завжди, проте, після відбуття щасливцями призначених їм реченців „поправної праці”, вони могли звідтіть вийти. Адміністрації табору дано було право призначений засланому реченець рабської праці, за її поглядом, збільшувати аж до загину засланого, якщо до того часу його, за наказом Москви, не буде розстріляно в порядку її чергового червоного терору.

В наслідок цього до таборів люди засилались тисячами, а випускались відтіть одиницями, притім більшості з них не дозволялось навіть повернутись в місце їх постійної оселі.

До цього треба додати, що багато з засиланих до концентраційних таборів гине ще в дорозі до них від голоду, холоду чи спраги та захворювань, бо транспортують їх туди в товарових вагонах і в умовах, гірших ніж тварин, причім подорож триває часто місяці*).

---

*) С. О. Підгайний, український письменник бувший в'язень концентраційних таборів ССР: „Острови Смерти” видання СУ-ЖЕРО в Канаді.

Іван Багрянний, український письменник, в своєму творі „Гетсиманський Сад”, виданому в 1949 р. на еміграції в Західній Німеччині, описав особисто пережиті ним знущання сталінських катів в НКВД і на засланні.

Віктор Кравченко, прибувши до Америки в якості представника від большевицького уряду ССРСР, відмовився повертатись назад і видав написану ним книгу „Я Вибрав Свободу”, в якій описав жахливі умови праці та утримання політичних в'язнів в большевицьких концентраційних таборах.

Для поповнення таборів новими рабами замість загинутих, а також для укомплектування нових таборів, органи державної безпеки — „НКВД” переводили арешти „ворогів народу” за спеціально складеними для того планами головного управління таборів НКВД та за допомогою місцевих комуністів, кожний з яких, за доведеним до нього планом, зобов'язувався дати на певну кількість осіб доноси.

Самі арешти оформлялись сталінськими катами вимушеними від заарештованих неймовірним знущанням*) зізнаннями закидуваної (пришиваної) їм вини, з одночасно вимаганням від них оговором своїх знайомих, друзів і навіть близьких родичів, які після того підпадали однаковим репресіям.

Що виконання в цей спосіб планів постачання концтаборів рабами доводило заарештованих часто до саможубств та до божевілля, сталінських катів це зовсім не обходило. В знущанні над людиною сталінських посіпак за вказівками їх патрона був увесь сенс його глузливого гасла „турботи про живу людину”.

Непередавані знущання над своїми жертвами сталінських катів не задовольняли, однак, бандитського почуття їх патрона. Варварські розправи його посіпак з своїми жертвами повинні були відчуті на собі і родини

---

*) Михайл Бойков, бувший советський журналіст, в своєму творі „Люди советської тюрми”, виданому на вигнанні в 1957 р. в Буенос-Айресі, описав зі всіма подробицями усі ті жахливі знущання, яких він сам зазнав і які переводились сталінськими катами над арештованими в катвнях НКВД.

останніх. Тому, вслід за ліквідацією або засланням до концтаборів жертв сталінського терору, дорослі з їх родин, за виданим Сталіним з його братією декретом, негайно висилались з місць їх осель в далекі місцевості, часто інші ніж їх голови (коли тих було заслано), а діти забирались від них до большевицьких притулків для виховання з них своїх яничар.

Жах Сталінського бандитизму, особливо в 1937-1939 рр., охопив усе населення большевицької імперії. Про заарештованих або зовсім не говорилося, або лише шепталось поміж знайомими, а від родин заарештованих, аби не навести на себе підозріння, тікали як від зачумлених. Ніхто не був певний за своє завтра, бо кожної хвилини міг бути схоплений сталінськими катами як „ворог народу”, не побачивши більше родини. Родинам заарештованих не тільки побачень з ними не давали, но часто і про заарештування їх не говорилося.

Несамовитий страх населення перед неминучістю кожного бути заарештованим та безневинно закатованим або засланим в місця, відкіль немає вороття, влучно було відображено заарештованими в такого змісту написах їх на стінах в'язниць СССР:

Хто не був, той буде,
А хто був, той не забуде!

Зміст цього віршику, як не можна вірніше характеризує також і всю систему комуністичного поневолення народів.

ВИНИЩУВАННЯ БОЛЬШЕВИЦЬКОЮ МОСКВОЮ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ ЯК ЗАСІБ ЗЛАМУ СПРО- ТИВУ ЇХ БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ ГНОБЛЕННЮ

Як доведено вище фактами масових розстрілів, заслань на знищення та вимордовування штучним голодом українського населення, большевицька Москва,

аби зламати спротив її гнобленню поневолених нею народів, не зупиняється в своїх репресіях навіть перед винищуванням їх.

З порівняння надрукованих у малій советській енциклопедії, вид. 1940 р., офіційних даних про населення України: 32 мільйони за переписом 1927 р. та 28 мільйонів за переписом 1939 р. видно, що тільки за 12 років окупації большевицькою Москвою України, населення її зменшилось на 4 мільйони. Коли-ж до того додати природній приріст населення, що, виходячи з 2-х% приросту щорічно, повинен був дати з 32-х мільйонів за ті роки не менше 8-ми мільйонів, то Україна лише за ці 12 років большевицького панування в ній втратила до дванадцяти мільйонів населення. А скільки-ж населення України знищено Москвою в катівнях її ЧК та ГПУ за роки окупації нею України до 1927 р. і від 1939 р. й далі в катівнях НКВД чи МГБ та на засланнях і від другого штучно створеного нею там голоду в 1946 — 1947 рр..?*)

Не можна оминати того, що, за прикладом Чингіз-Хана, який, розгромивши в 1240 р. східню Україну (тоді Київська Русь), знищив майже усю правлячу верству її, аби вона не змогла розпочати з ним боротьбу за свою незалежність, червоний деспот Сталін, з такою-ж метою, знищив або заслав на знищення на протязі 1932 - 1939 рр. майже усю українську інтелігенцію, яка змагала до свободи та соціальної справедливості: вчених, письменників, мистців, політичних діячів, інженерів, учителів, військових, духовенство та інших**).

---

*) Оповідання української втікачки Анни Паранюк про другий, штучностворений Москвою, голод на Україні в 1946-1947 рр., надруковане в австралійській газеті „Геральд Вік-Енд” за 9, 11 та 13 лютого 1957 р., кореспондентом її п. Гогг.

**) Іван Багряний, український письменник, бувший на засланнях в СССР написав лист у світ: „Чому я не хочу вертатись до СССР?”, виданий в 1946 р. у Вінніпегу в Канаді.

Це один безперечний факт винародовлювання большевицькою Москвою поневоленої нею української нації, про що Голова СУЖЕРО (Союз Українців — Жертв Російського Комуністичного Тераору) в Канаді С. О. Підгайний, при свідченні його 19 жовтня 1954 р. перед Конгресовою Комісією Керстена в ЗДА про большевицьке народовбивство, подав їй написану ним та іншими недостріляними політичними в'язнями большевицьких концентраційних таборів на Соловках***) „Білу Книгу про чорні діла Кремлю” та особисто написану ним книгу „Острови Смерти”.

А от і другі факти винародовлювання тією-ж Москвою: як викрито кремлівськими диктаторами на 20-му з'їзді їх партії в Москві у лютому місяці 1956 р., Сталін розчерком пера скреслив з мапи червоної імперії цілі народності і вислав їх з рідних місць на знищення до її північних та південних диких місцевостей.

Так зроблено Сталіним з поволзькими німцями, кримськими татарами, калмиками і кавказькими чеченцями, інгушами, карачаєвцями та балкарами. Перших заслано на початку війни з гітлерівською Німеччиною за можливе коляборанство їх з нею, а решту — під час тієї війни за ніби доконане ними коляборанство з німцями .

ВЕРСАЛЬСЬКИЙ МИР І БОЛЬШЕВИЗМ

Продиктований переможеним у I-й світовій війні державам версальський мир ще більше загострив суперечності, що існували до того між європейськими країнами.

Складаючи свій мировий диктат, держави переможці дбали не так про забезпечення миру, як про забезпечення коштом переможених своїх інтересів. Версальський диктат створив лише ілюзію миру. Постійна-ж загроза

***) Соловецькі Острови на Білому морі.

мирові у всьому світі, що виникла прикінці війни, 7-го листопаду (25 жовтня) 1917 р., з боку московського більшевизму, який запанував відтоді в Росії (на Московщині), залишилась.

Саме тоді, коли держави переможниці складали свій мировий диктат, московські більшевики знову поневолювали народи, які, з поваленням 12 березня (27 лютого) 1917 р. уряду царської Москви, визволились були з-під її панування і боролись за свою незалежність з новим московським деспотизмом.

І саме тоді скинуті хвилею народньої революції панівні верстви царської Москви, провадючи коштом Антанти й Америки збройну боротьбу з посівшими їх місця більшевиками, одночасно допомагали їм поборювати і поневолювати ті народи, які могли-б стати міцним оплотом проти агресивного московського більшевизму, і як-що не знищити його, то, в усякому разі назавжди унешкодити.

„Большевики — наші. Вони трохи побіліють, ми порозовіємо і зійдемося, а ви, українці, — наші вороги”, відповідало командування генерала Денікіна на протест командування українського війська за напад на нього денікінців під командуванням генерала Бредова 31 серпня 1919 р. в українській столиці Києві, після звільнення її напередодні українським військом від московських більшевиків.

Коли-ж непопулярна серед народів бувшої російської імперії авантюра бувших царських сатрапів провалилась, а збройна боротьба з московськими більшевиками бувших під пануванням царської Москви народів, за неподачею їм демократичним світом жодної, навіть санітарної допомоги, заломилась, Антанта, а за нею і інші європейські держави поспішили в 1922 р. з своєю допомогою московському більшевизмові.

Ну і допомогли на свої і усього світу голови.

Сам версальський мир таїв у собі зародки нової світової війни, а зміцнений європейською демократією агресивний, за своєю природою, московський більшовизм лише наближував її.

Не виправдала себе і створена версальськими миротворцями, для полагодження суперечок між державами світу, Ліга Націй, яка була використана більшовицькою Москвою як трибуна для її, ворожої демократії, комуністичної пропаганди та для своєї підривної в ній діяльності точнісінько так, як це вона робить в ООН з дня організації її в 1945 р.

АГРЕСІЯ МОСКОВСЬКОГО БОЛЬШЕВИЗМУ І ПОБРАТИМСТВО ЙОГО З НІМЕЦЬКИМ ФАШИЗМОМ

Спроби московського більшовизму накинути комуністичний режим розпропагованому його V-ми колонами населенню переможених Німеччини, Австрії і Угорщині та скривдженої Антантою Волощини (Італія), яка стала під час війни на її бік, натрапили на спротив патріотично наставлених народів тих країн і загломились.

Скориставшись послабленням Китаю громадянською війною, що постала там після повалення в 1911 р. деспотичної влади богдыхана, московські більшовицькі орди загарбують сумежні з територією Російської імперії китайські провінції Танну-Туву та зовнішню Монголію, виправдуючись визволенням їх від окупації відступившими туди уральськими козаками, які повстали проти більшовиків під командою отамана Семенова.

На протест китайського уряду більшовицька Москва покликається на проголошення себе згаданими провінціями*) незалежними народними республіками, запевняє китайський уряд в невтручанні її у внутрішні

---

*) Танну-Туву Москва потім цілком прилучила до своїх володінь.

справи їх і пропонує йому свою допомогу в боротьбі його з повсталими проти нього мандаринами та пресловите „співіснування” з нею. Угоду про це, що була підписана Москвою і Китаєм 31 березня 1924 р., Москва скоро порушила. Китай зірвав з нею дипломатичні зв'язки, але прищеплений Москвою, в наслідок недовгого „співіснування” її з Китаєм, комунізм в останньому залишився**).

В тому міжчасі в Волощині (Італія) народився фашизм, що опанував там владу в 1922 р., а в Німеччині — споріднений йому націонал-соціалізм. З опануванням в 1933 р. націонал-соціалістами влади в Німеччині, Волощина і Німеччина створюють, у противагу версальській політиці Антанти, військовий союз, а для боротьби з комунізмом укладають в 1936 р. протикомінтернівську угоду, до якої невдовзі приєднується і Японія.

Спроба Москви опанувати стратегічно важливий Піренейський півострів прищепленим нею республіканській Еспанії большевизмом викликає там в 1936 р. збройне повстання проти заражених большевизмом республіканців місцевих націоналістичних фалангістів, підтриманих фашистською Волощиною і нацистською Німеччиною. По майже трьох роках запеклої між ними боротьби, в якій по боці еспанських большевиків взяла участь Москва, еспанські большевики були в 1939 році розгромлені.

Тікаючи, большевицький уряд Еспанії передав Москві увесь державний золотий запас Еспанії, вартістю на суму до 600 мільйонів доларів. На недавню, документально обосновану, вимогу еспанського диктатора генерала Франко повернути Еспанії її золотий запас, большевицька Москва відповіла, що вивезений нею золотий запас Еспанії використано на утримання боль-

---

**) Советська Росія в Китаї, Чан-Кай-Шека, вид. 1957 р. в англійській мові.

шевицького еспанського уряду та виємігрувавших з ним поплентаців його.

Потерпівши поразку в своїх спробах викликати комуністичну революцію в Європі, московський більшовизм затіснює співпрацю з німецьким націонал-соціалізмом. На той час нацистський вождь Адольф Гітлер, ставши на чолі Німеччини, відновив, не зважаючи на версальський диктат, її військову потугу і без одного вистрілу привернув їй майже усі відібрані від неї, за тим диктатом, землі. Крім того, ним же була приєднана до Німеччини повоєнна Австрія, взята під німецький протекторат Чехія та відокремлена від неї в самостійну державу Словаччина, а бувша під Чехією Карпатська Україна віддана на поталу союзній з Німеччиною гортівській Угорщині.

Приводом до такого затіснення співпраці московського більшовизму з німецьким фашизмом стали балачки з Москвою спершу ґарантів версальського миру, Англії і Франції, а за ними нацистської Німеччини про уклад угоди про ненапад та взаємодопомогу, в зв'язку з неможливістю мирного полагодження вимоги Гітлера про повернення Німеччині м. Данціґа з портом та проведеного через територію Німеччини коридору від Польщі до данціґського порту.

Сталін вибрав своєю союзницею нацистську Німеччину і 23. серпня 1939 р. склав з нею угоду про ненапад та взаємодопомогу, з таємним додатком до неї. У відповідь на це Англія, за угодою з Польщею від 25. серпня того-ж року, ґарантувала цілість території Польщі, а 1-го вересня 1939 р. підтримана Москвою нацистська Німеччина напала на Польщу і за 18 днів не стало її на мапі Європи.

Сумна трагедія спіткала недобитків польської армії, які, покладаючись на існувавшу між Польщею та Москвою угоду про ненапад та взаємодопомогу, відступали

під ударами німців на схід, до кордонів большевицької імперії, і попали до хижих її лап.

Як доведено розкопками братських могил, викри-тих німцями біля м. Смоленську, в Катинському лісі, що був зайнятий ними під час II-ї світової війни, до 10,000 полонених московськими большевиками польських старшин та підстаршин були безневинно по варварські розстріляні там сталінськими катами.

Поділивши між собою Польщу, нацистський диктатор повернув свої армії проти демократичних держав західної Європи, а большевицький диктатор розпо-
чав чистку населення виділеної йому частини Польщі. В наслідок цієї чистки, до двох мільйонів населення польської національності різного полу і віку було ви-
везено большевиками холодної осени того року в
товарових вагонах (як тварин) на рабську працю до
сибірської тайги. Більша частина його загинула по-
дорозі та в місці заслання, а уціліла решта була, по
трьох роках заслання, перевезена до Англії за її за-
ходами.

Заохочуючи свого побратима до дужчого розгор-тання загарбницької війни на заході, Сталін викорис-товує нагоду для поновлення поневолення Фінляндії, Естонії, Латвії та Литви, яким, під час загарбання большевиками влади в Російській імперії, пощастило, за допомогою з зовні, визволитись з московських обій-мів. Дарма, що незалежність їх Москва визнала тоді і уклала з ними угоди про ненапад та дружбу.

Вірна шахрайському гаслові „мета виправдує засо-би”, Москва віроломно нападає 30 листопаду 1939 р. на невеличку Фінляндію і, по впертій боротьбі, загар-бує від неї на початку 1940 р. Выборгську область, Карелію та приморський порт Потсамо, а в стратегіч-но важливих пунктах залишеної фінам території спо-руджує свої військові бази.

На уступленій Фінляндією неперебірливому в за-

собах ворогові території ні один фін не побажав залишитись і усе населення її, кинувши тяжко запрацьоване майно, відійшло на залишену Фінляндії територію.

Не змігши поневолити героїчну Фінляндію, оскажений кат Сталін вилляв свою злість на жертвах свого бандитизму, які в боях з фінами попали до їх полону. Майже усіх їх в кількості до 20,000, по повероті з полону, розстріляно як „зрадників соціалістичної батьківщини”*) в околиці м. Петрозаводськ, а залишену живою незначну рештку з них запроторено на довічну рабську працю до сибірських таборів.

В бандитському нападі на Фінляндію з трьохмілійоновим населенням большевицька Москва загубила майже рівну їй населенню кількість своїх бійців (солдат), які, крім добрих почувань до чесного і працювального фінського народу, нічого іншого до нього не мали.

Обурений бандитським нападом Москви демократичний світ викинув її 14. грудня 1939 р. зі складу Ліги Націй, але сам, зв'язаний накинutoю йому бандитським нацизмом війною, не зміг подати допомогу Фінляндії, що стала жертвою агресії комуністичної Москви.

Зв'язані оборонним союзом з Фінляндією сусіди її: Естонія, Латвія і Литва, були загарбані і поневолені большевицькою Москвою по закінченні нею нападу на Фінляндію, не наважившись на збройний опір ненажерливій імперіалістичній Москві.

Продовживши свої північні кордони до стику з Норвегією і закріпившись у фінській затоці та на прибалтицькому побережжі, большевицька Москва 1940 р.

---

*) За статутом військової служби в большевицькій армії злочин в полон категорично забороняється. Для перешкоди полоненню солдат (офіцер теж) повинен покінчити самогубством, для чого зобов'язаний один набій завжди мати в резерві.

влітку „визволяє” далі від Румунії українські Басарабію та північну Буковину і стає твердою ногою на берегах рік Дунаю і Пруту.

**БОЛЬШЕВИЦЬКО-ФАШИСТСЬКИЙ РОЗБРАТ
І ЗБРОЙНА БОРОТЬБА МІЖ НИМИ
ДРУЖБА ЗАХІДНЬОЇ ДЕМОКРАТІЇ
З БОЛЬШЕВИЗМОМ
СПРИЯННЯ ЇЇ ПОШИРЕННЮ
БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ АГРЕСІЇ**

Вже за напад на Фінляндію та за непрошене „звільнення” загарбаних Румунією земель України під час визвольної боротьби останньої з Москвою, Гітлер косо поглядав на свого московського побратима. Коли-ж червоний диктатор уклав з Югославією дружню угоду і в критичний момент для німецького фашизму недвозначно дав зрозуміти Гітлерові, що він не потерпить порушення оголошеного Югославією нейтралітету, шахрайська гра їх в дружбу стала очевидною і вимагала свого кінця.

На німецький наступ на Югославію большевицька Москва відповіла прискіпленою концентрацією своїх армій на кордонах Німеччини. Большевицько-фашистській дружбі наближався кінець. В своїх розрахунках використати боротьбу фашизму з демократією для опанування Європи московський большевизм прорахувався.

На світанку 22 червня 1941 р. з'єднані армії нацистської Німеччини та союзних їй Фінляндії, Словаччини, Угорщини й Румунії нападають на зосереджені на німецьких кордонах большевицькі армії. „Чужої землі не хочемо, але й своєї і п'яді не віддамо”, галасував переляканий диктатор-кат, та армії його не виявили бажання боронити остогидлий їм большевизм і якби Гітлер хоч трохи мав людяности та більш політичного

глузду, большевизмові не вдалось би ніяк врятуватись від загину.

Загарбавши майже усю Європу, німецький фашизм виріс, здавалось, в непереможну потугу. Але в чому була його сила, в тому-ж крилась і його загибель як тільки перейшов він до здійснювання своє бежевільної мети — поневолення, для служіння його нації, інших народів. Тому успішно розпочатий ним на базу світового комунізму наступ, прикритий брехливими визвольними гаслами, скоро заломився і перейшов у ще більш успішний розгром його.

Колосальна військова і матеріальна допомога Америки та хигацька і безглузда окупаційна політика Гітлера - Розенберга*) врятували московський комунізм, а короткозора політика Америки й Англії дала йому змогу здійснити з тих загарбницьких плянів, для досягнення яких він пішов на побратимство з німецьким фашизмом, так багато, що большевицький диктатор, після зазаного ним розгрому, про те навіть не мріяв.

Крім цілих країн та окремих земель, загарбаних московським большевизмом до нападу на нього німецького фашизму, до володінь большевицької Москви, у висліді II-ї світової війни, прилучено: німецьку Східню Прусію та японські Південний Сахалін і Курильські острови, а Польщу, Чехословаччину, Угорщину, Румунію, Болгарію, Албанію, Східню Німеччину (по ріку Ельбу) та Північну Корею (по 38 паралель) обернуто на її васальні держави.

Не задовольняючись тим, большевицька Москва, після закінчення II-ї світової війни, цілком ігноруючи

---

*) Розенберг, ідеолог гітлерівського націонал-соціалізму, був під час II-ї світової війни, зокрема з большевицькою Москвою, міністром в справах окупованих німецькою армією західних областей большевицької імперії.

укладену нею з національним урядом Китаю угоду про ненапад та взаємодопомогу, допомогла розбитим в 1946 році армією національного Китаю комуністам останнього відійти в захоплену нею китайську Ман-джурію і, заклавши доступ туди військам національного китайського уряду, реорганізувала та озброїла впущених комуністів для захоплення ними в 1948 р. усього Китаю, за винятком деяких його прибережних островів та прилученого до нього, після II-ї світової війни, японського острова Формози, куди відійшли національний уряд Китаю та його армія.

Спроби деяких опанованих Москвою країн вирватися з її обіймів були або в самому зародку паралізовані нею, як, наприклад, Болгарія, де сталінський сатрап Георгій Дімітров мав намір повести незалежну від Москви політику і об'єднати Болгарію на федеративних засадах з Югославією, або варварськи здушені нею, як, наприклад, народні повстання: 17 червня 1953 р. в Східній Німеччині, 28 липня 1956 р. в Польщі (Познань) та 23 жовтня 1956 р. і по грудень того-ж року в Угорщині.

Звірство, з яким розправились большевицька Москва з угорським народом, своєю варварською жорстокістю затьмарює збройну розправу з тим же народом тієї-ж Москви за царювання в ній Миколи I-го (Палкина) в 1848 р., коли Угорщина теж піднялась була на боротьбу за своє визволення з під австрійського панування. Та тоді до Миколи I-го хоч звертався за порятунком „священної” імперії законний імператор її Франц Йосиф I-й, а цей раз навпаки, озброєні до зубів московські орди свавільно насунули хмарою на незалежну Угорщину, не звертаючи уваги на протест її законного уряду.

Переведеним комісією Об'єднаних Націй розслідуванням виявлено, що, в наслідок цієї страшної масакри большевицькою Москвою угорського народу, не менш

60,000 убито, за 100,000 поранено, до 200,000 змушено було у світ-заочі тікати, а до 46,000 молоді, переважно підростків, вивезено до Московщини на рабську працю; з дванадцяти-ж тисяч неповнолітніх революціонерів, що ув'язнено тоді в тюрмах Угорщини, щоденно переводиться катування їх на шибеницях.

Винесені Об'єднаними Націями кільканадцять постанов, якими вимагалось від Москви негайно вивести її військо з Угорщини і у внутрішні справи її не втручатись, Москва не тільки ігнорувала, але й усунула законний угорський уряд Імре Надь, а на його місце наставила вишколеного нею ренегата Кадара.

Використовуючи в країнах цивілізованого світу вільно діючі там свої V-ті колони та політичні і торговельні представництва для комуністичної пропаганди і шпигунства, большевицька Москва здобуває через них в Америці, Англії та Канаді, за допомогою їх громадян, атомові та інші військові секрети і постачає свою військову потугу зброєю, якої увесь світ жахається.

Маючи у своєму розпорядженню цю зброю, колективні заступники Сталіна загрожують нею сусідним з їх імперією країнам цілком знищити їх, в разі вони посміють мати таку-ж зброю для своєї оборони (Див. ноти, надіслані в травні м-ці 1957 р. головою большевицького уряду Булганіним урядам Данії, Норвегії, Голландії, Західній Німеччині та іншим).

Чим, як не бандитизмом з великого шляху, можна назвати цю погрозу кремлівської зграї?

ВДАЧА І СМЕРТЬ СТАЛІНА

Честолюбивий грузин, син шевця з села Чвіахі в Осетії, на Кавказі, Сосо Джугашвілі (він же Джугаєв) народився в м. Горі, недалеко міста Тбілісі (Тифліс), столиці Грузії, в 1880 р.

Wasyli Mykytyn 55
12451 Pellico Beach Dr.
San Jose, AZ. 85351-3365
U.S.A.

Як оповідає про нього земляк його і бувший одно-партієць Микола Карганов, Сосо дуже любив бавитись в дитинстві в бандитизм, притім отамана банди завжди грав сам. Сосо вже тоді мріяв про цаський трон, каже в біографії про нього Карганов. Запитуваний, бувало сусідами, чим він хоче бути, Сосо, не задумуючись, відповідав: „царем”.

Побожні батьки Сосо хотіли бачити сина священно-служителем, але бандитизм, як видно, більше прина-джував Сосо ніж ряса священника і Сосо „за гучну поведінку та тихі успіхи” був вигнаний з 4-ї кляси духовної семінарії в Тбілісі, де навчався.

Почавши після того політикувати, Сосо, під прізвищем „Коба”, незабаром показує свою кваліфікованість в бандитизмі на прикладі збройного пограбування в 1905 р., за його планом та участю, державного банку в Тбілісі, а потім в організованих ним бандитських нападах на маєтки грузинських дідичів та катуваннях власників їх з родинами на шибеницях.

Далі політична діяльність Сосо, під прізвищем „Сталін”, досить темна. Часті арештування і заслання Сталіна царською жандармерією до Сибіру кожний раз кінчались „тіканням” його з заслання і навіть мешканням на волі в московській столиці Петербург, де містився „ІІІ-й охоронний віділ” царської жандармерії.

За оповіданням того-ж Карганова, факт цей та викривання жандармерією в міжчасі мешкання Сталіна на волі, після „тікань” з заслання, законспірованих зібрань соціал-демократів, до яких належав Сталін, показували на зв'язок його з царською жандармерією.

Засівши, після Леніна, в царському Кремлі, Сталін осягнув більше того, про що мріяв в дитинстві. Безмежне бандитське свавілля Сталіна над сотнями мільйонів підданців його виправдувалось ним вимогами

ленінізму, тобто- то большевизму. (Див. його багатомові роз'яснення під назвою „Питання Ленінізму”).

Непомітний в партії Леніна за його життя Сталін цілком фальшує під час свого диктаторства історію тієї партії — „ВКП(б)”, приписуючи головну роль в ній собі.

В „Таємній історії злочинів Сталіна”, що видана під прибраним автором її, бувшим майором советської державної безпеки М. Нікольським, псевдонімом „Полковник А. Орлов”, Сталіна охарактеризовано як фахового бандита.

5-го вересня 1953 р. кривавого диктатора ССРСР нерашті не стало. При яких обставинах, є таємницею колектива, який заступив Сталіна. Мумія його приміщена колективними диктаторами (тоді на чолі з Маленковим і Берією) теж в ленінському мавзолею.

КОЛЕКТИВНІ ДИКТАТОРИ І БОРОТЬБА МІЖ НИМИ ЗА СПАДЩИНУ СТАЛІНА

Визнавши на XX-му з'їзді партії ряд доконаних Сталіним жакливиx злочинів і свою з ним участь в них, „чесна братія” його з Микитою Хрущовим на чолі, посівши місце свого патрона, від злочинної політики його не відмовилась, провадить її далі по протоптаній ним доріжці і так же, як він та його попередник Ленін, проповідує „можливість співіснування” вільного світу з большевизмом.

Що розуміє комуністична згряя під „співіснуванням”, досить ясно сформулював бувший недовгий час в „диктаторському колективі” міністром закордонних справ Шепілов: „це боротьба економічна, боротьба політична, боротьба ідеологічна . . .” (і, зрозуміло, збройна до переможного кінця деспотичного комунізм-

му над демократичним капіталізмом*). (Моє застереження. С. Г.).

Що бандитський характер большевизму та керована ним мета червоної колоніальної Москви опанувати увесь світ залишились і при колективній диктатурі тими-ж, що були за Леніна та Сталіна, і іншими бути не можуть, як не можна краще доказали варварські розправи колективних диктаторів з їх політичними в'язнями в концентраційних таборах та з працюючими у васальних державах большевицької Москви.

Сама по собі „колективна диктатура” є ніщо інше, як компроміс в нескінченій боротьбі претендентів зі зграї Сталіна за звільнений по його смерті диктаторський трон.

Після смерти Сталіна диктаторську владу поділили були з Георгієм Маленковим, якого Сталін наіменував своїм заступником, Вячеслав Молотов і Лаврентій Берія. Однак, за кілька днів після того, Маленков, посівший, на зразок Сталіна, і посаду голови ради міністрів і посаду першого секретаря партії, змушений був останню посаду передати Микиті Хрущову, але боротьба за сталінську спадщину на тому не скінчилась. Незабаром на одному з засідань колективних диктаторів, один з них, Анастас Мікоян, пустив колегові Берії кулю в потилицю як „ворогові народу”, а трохи піз-

---

*) Упевнюючи (на словах) вільний світ в „можливості співіснування його з СССР”, Ленін цілком інше мав на думці. От що писав він тоді, повчаючи своїх спадкоємців:

„Наша справа є справа всесвітньої пролетарської революції, справа створення всесвітньої советської республіки”. (Том 25, стор. 346).

„Як тільки ми будемо настільки сильні, що зможемо повалити капіталізм, ми негайно схопимо його за комір”. (Т. 25, стр. 500).

„Ми не можемо мирно жити. Або по советській республіці будуть відспівувати панахиди, або „по мировому капіталізму”. (Том 25 стор. 512).

ніще Маленкова на посаді голови ради міністрів заступив слухняний маршал Булганін. Найпізніше-ж, в 1956 р., було замінено висуванцем Шепіловим і останнього з тріумвірату, Молотова, на посаді міністра закордонних справ, але й Шепілов довго не затримався в колективній диктатурі і був замінений Громиком. Проте і після цього боротьба між колективними диктаторами, які залишились, не була закінчена.

Усунені диктатори, Маленков, Молотов і Шепілов та бувший на диктаторських посадах Лазар Каганович, швагер Сталіна (останньою морганатичною дружиною Сталіна була наймолодша сестра Кагановича, Соня), змовились усунути Хрущова. Група ця у червні м-ці 1957 р., у відсутності Хрущова, навіть добила була рішення президії ЦК КПСС про усунення його з посади I-го секретаря партії, але на скликаному після того, за вимогою Хрущова, підтриманого маршалом Жуковим, пленумі ЦК КПСС, засідання якого відбулось з 22. по 29. червня 1957 р., група змовників опинилась самотньою. Постанова президії ЦК КПСС була скасована, а змовники, за їх „протипартійну діяльність”, не тільки були вилучені зі складу президії ЦК КПСС та самого ЦК КПСС, але і звільнені з чільних державних посад, які вони займали.

Сталінський паяц*) переміг, а викинутих з керівної верхівки найвпливовіших в партії суперників його замінено рекомендованими ним висуванцями та маршалом Жуковим за подану ним підтримку партійному босові. Однак зріст в партії авторитету популярного в большевицькій армії та серед московського населення Жукова, який був міністром оборони і міг, опираючись на армію, здобути диктаторство над большевицькою

---

*) За признанням на XX-му з'їзді партії самого Хрущева, Сталін змушував його на своїх вечірках, для розваги „самого” і гостей, витанцювати гопака.

імперією, налякав Хрущева, який таким диктатором фактично вже став.

Аби позбутись і цього можливого суперника, Хрущев, користуючись сприятливою для того політичною ситуацією, що сталась 4 Жовтня 1957 р., коли Москва першою пустила в обіг навколо землі виготовленого нею сателіта, виряджає маршала Жукова з особливою політичною місією до „братської” Югославії та відтілює до васальної Албанії, а в міжчасі перебування там Жукова готує в Москві повалення його.

Коли 26 Жовтня 1957 р. Жуков повернувся з подорожі до Москви, на нього вже чекали: постанова президії верховної ради ССРСР про заміну його на посаді міністра оборони маршалом Малиновським та пленум ЦК КПСС, скликаний Хрущевим для вилучення з його складу Жукова за допущений ним в армії культ своєї особи.

Очевидна безпідставність закинутої Жукову провини змусила, проте, Хрущева затримати оприлюднення винесеної слухняним йому ЦК КПСС постанови про вилучення з його складу Жукова до пуску 2-го Листопаду 1957 р. другого, у 6 разів тяжчого за попередній, сателіта землі, з собакою у ньому, аби цією мировою сенсацією відвернути увагу і армії і населення від розправи з чотирижды героєм і маршалом большевицької Москви, а катом угорського народу.

Викинутий з керівної верхівки большевицької Москви Жуков, напевно, за своєю, унтер-офіцера царської армії, психологією, і на думці не мав суперничати з Хрущевим, якого недавно перед тим врятував від такої-ж розправи з ним групи Маленкова-Молотова.

Скандальною розправою з Жуковим Хрущев тільки ще раз показав, що він достойний заступник своїх попередників і основному принципові Маркса-Енгельса-Леніна-Сталіна — для досягнення мети ніякими засобами не гидує — не зрадить до гробової дошки.

НАЦІОНАЛЬНО - ІМПЕРІАЛІСТИЧНИЙ ХАРАКТЕР МОСКОВСЬКОГО БОЛЬШЕВИЗМУ

За використання Москвою більшовизму в своїх національно - імперіалістичних цілях свідчить ряд фактів.

Першим таким фактом є підтримка московським народом збройної боротьби, яку провадив більшовицький уряд з народами, що були під пануванням Москви до повалення 27 лютого (12 березня) 1917 р. її царату, за поновне московське панування над ними, всупереч оголошеній диктатором Леніним декларації про цілковиту незалежність тих народів від Москви, відповідно з принципом про самовизначення націй.

Не можна не застановитись на тій ролі, яку відіграв в цій боротьбі з більшовицькою Москвою український народ, прийнявши перший удар її на себе.

Після невдалих спроб захопити владу на Україні своїми прихвостнями, Ленін кинув 18 грудня 1917 р. на допомогу їм свої московські орди під команду Антонова. Майже чотири роки боронив український народ свою землю від поновного загарбання Москвою, але, не одержавши нізвідки дружньої допомоги і оточений ворожими сусідами, зазіхавшими на його родючі й багаті на підземні поклади простори, врешті заломився.

Так само скінчилась і остання спроба уряду Української народної республіки поновити свою визвольну боротьбу з еміграції, у яку він змушений був 21. лютого 1921 р. піти з рештками свого війська перед у кілька разів переважаючими його московськими ордами. Виведений в листопаді м-ці того-ж року з Польщі на Україну легко зодягнений (а вже почались були тоді морози) і напівозброєний загін козаків потерпів в боях з московськими **загарбниками** поразку, а попавша до них у полон решта загону в кількості 359 козаків, за відмовлення її зрадити батьківщину і перейти на бік

большевицький, була ними 22 листопаду 1921 р. під містечком Базаром варварські розстріляна.

Своїми незчисленними жертвами в боротьбі з московським большевизмом український нарід на довгий час затримав московські большевицькі орди від навали на Європу так як в давню минувшину спинив орди татарські від навали на неї, але захищена українським народом Європа не тільки не допомогла йому нічим в його смертельній боротьбі з большевицькою Москвою, а навпаки, перешкоджала його визвольній боротьбі.

Другим фактом тої-ж національно-імперіялістичної політики большевицької Москви є поширювання нею своїх володінь шляхом загарбань за рахунок сусідніх країн, не зважаючи на складені з ними угоди про дружбу та ненапад.

Третім фактом тої-ж політики большевицької Москви є возвеличування нею таких національних імперіялістів Москви, як бувші її царі-кати Іван Грозний та Петро I-й, і введення в її війську, з явною метою відродження в ньому національно-московського патріотизму, ще більше кричущих і роззолочених офіцерських погонів (наплечників) ніж ті, що були на офіцерах за царської Москви і здирались з них большевиками за тимчасового уряду, після повалення царату, та воєнних орденів на честь таких імперіялістичних полководців царської Москви, як, наприклад, Суворов, який провадив найбільші загарбницькі війни, ведені Москвою за часів її розпутної цариці Катерини II-ї.

Четвертим фактом такої-ж політики Москви є варварські розправи її з населенням країн, яким накинута нею комуністичні режими і які вона, всупереч складеним з ними мировим угодам і принципам комуністичної революції, обернула на підлеглі їй васальні держави.

П'ятим таким фактом є запровадження в усіх кра-

їнах з комуністичним режимом обов'язкового навчання в їх школах російської (московської) мови.

Нарешті шостим таким же фактом є спротив Москви самостійності національних комуністичних партій. Так наприклад: спроба комуністів України, після окупації її більшовицькою Москвою, відстояти самостійність бувшої там їх партії під назвою „Українська комуністична партія” (УКП) кінчилась не тільки ліквідацією самої партії, члени якої змушені були увійти в 1923 р. до складу „Комуністичної партії (більшовиків) України” (КП/б/У) формації московських окупантів, но і ліквідацією згодом її лідерів, як „буржуазних націоналістів”.

Поведена комуністичною партією Югославії самостійна політика скінчилась вилученням Югославії в 1948 р. зі складу „Комінформ” та ізоляцією її від інших країн з комуністичним режимом.

Небагато самотійности для своєї комуністичної партії добилась і Польща в наслідок спротиву Москві в жовтні м-ці 1956 р., не зважаючи на скрутний тоді стан Москви, в якому вона опинилась в зв'язку з повстанням проти комуністичного режиму в Угорщині. За це свідчить висловлення секретаря польської комуністичної партії Гомулко осудження угорського повстання, якому увесь польський нарід співчував.

ЕНАВИСТЬ ДО БОЛЬШЕВИЗМУ (КОМУНІСТИЧНОГО РЕЖИМУ) ПОНЕВОЛЕНИХ НИМ НАРОДІВ І ПЕРЕШКОДИ ВИЗВОЛЕННЮ ЙХ

Славетній український поет Тарас Григорович Шевченко такими словами охарактеризував існувавший за його часу в ХІХ-му сторіччі московський режим в Російській імперії і ставлення до нього народів її:

„На всіх языках
Усе мовчить,
Бо благоденствує.”

За пропагандою большевиків, які заступили московських деспотів у тій імперії, і зараз там „на всіх язиках усе мовчить, бо благоденствує”. І цього ніхто не насмілиться там заперечувати, не ризикуючи якщо не зникнути, то, в усякому разі, потрапити в місця, відкіля немає вороття.

Колиб, на правду, населення там втішалося життям, не здавались би без бою німцям, під час наступу їх в 1941 р. на ту, захоплену большевиками, імперію, цілі армії її, а населення зайнятих німцями місцевостей не зустрічало-б їх хлібом та квітами, доки не викрилась така-ж сама брехня гітлерівської „визвольної” пропаганди, як і брехня большевицької пропаганди.

Коли-б васальні народи большевицької Москви дійсно втішались з накинутаго їм комуністичного режиму, як вона про це кричить, не піднімались би вони проти того режиму й самої Москви, як це сталося в червні 1953 р. в Східній Німеччині, в липні 1956 р. в Польщі і в жовтні-листопаді 1956 р. в Угорщині.

Наведені факти ворожих комуністам подій в загарбаних ними країнах та безперестанні тікання з них населення дають ясну картину тієї ненависти, що існує до комуністів серед поневолених ними народів. Не зважаючи, однак, на це, самі вони, як показав досвід, не в стані вирватись з їх хижих лап.

Від системи поневолення людства, з визискуванням його найжахливішою рабською працею, комуністи ніколи не відмовляться, бо вони, як ті п'явки, тільки й животіють висмокуванням крові з поневолених ними народів.

„МИРНА” АВАНТУРА МОСКВИ та ПРОВОКАЦІЙНЕ НАЦЬКОВУВАННЯ НЕЮ НАРОДІВ АЗІЇ І АФРИКИ

Базікаючи увесь час про можливість „співіснування” вільного світу з комуністичним, Москва, користуючись

з роз'єднання вільного світу, далі розкладає його своєю підступною роботою в ньому і його-ж руками поступово відриває від нього країну за країною, а народи їх поневолює і грабує.

В такий підступний спосіб Москва, починаючи від 1917 р., крім загарбаних нею: китайських Танну-Туву та Зовнішньої Монголії, Грузії*), частини Фінляндії, Естонії, Латвії, Литви, Східної Пруссії та японських Південного Сахаліну і Курильських островів, відірвала від вільного світу і обернула на комуністичні, з васальною підлеглистю їй: Польщу, Чехо-Словаччину, Угорщину, Румунію, Болгарію, Албанію, Східну Німеччину і Північну Корею. Тоді-ж була відірвана Москвою від вільного світу і обернута на таку-ж підлеглу їй комуністичну державу і Югославія, та диктаторові її Тіто (Іосиф Броз), зручно використавшому погіршені після останньої світової війни відносини між Москвою і Америкою, пощастило в 1947 р. спекатись підлеглості Москві і, за допомогою Америки, самостійно запанувати в Югославії. Проте Тіто, як той „вовк, як його не годуй, а він на ліс поглядає”: одержавши від Америки на півтора мільярда доларів військової та економічної допомоги, він в міжнародній політиці підтримує не демократичну Америку, а близьку йому до серця деспотичну колоніальну Москву, демонстративно показуючи тим свою солідарність з московською большевицькою зграєю.

Крім того Москвою відірвано від вільного світу і обернуто на комуністичний 600-мільйоновий Китай, за винятком де-яких його островів та відібраного в остан-

---

*) Загарбання Москвою сталінської батьківщини — Грузії, яка за диктатури Леніна була визнана незалежною від Москви, переведено після смерті Леніна з ініціативи і під керівництвом самого Сталіна для зміцнення тим його позицій в боротьбі за спадщину Леніна.

ню світову війну від Японії острова Формози (Тайвань), що залишились у володінні національного китайського уряду Чан-Кай-Ши. Комуністичним же Китаєм загарбано бувший незалежний Тибет, а після того, за участю Москви, відірвано від вільного світу і обернено на підлеглу йому комуністичну державу північний В'єтнам.

Послаблюючи такою тактикою вільний світ, більшовизм не тільки послаблює цим єдність і відпорність того світу комуністичному наступові на нього, що вже позначилось очоленням індійським першим міністром Неру „невтралізмом” ряду азійських та африканських країн, але й послаблює спротив комунізмові поневолених ним народів, відбираючи в них надію на визволення.

Не дивлячись на ці безперечні факти одвертої комуністичної агресії, більшовицька Москва на увесь світ галасує про її боротьбу за мир, якій перешкоджає демократичний захід, і, називаючи його „імперіалістичним” (втім і Америку, яка такою зовсім не є), нацьковує на нього інші народи, зокрема культурно-відсталі народи Азії і Африки, далініше поневолення яких поставила найближчою своєю метою.

Що така пропаганда Москви є безстыдною брехнею, досить згадати недавню криваву розправу її з Угорщиною, незалежність якої гарантована складеною з нею „чотирма великими” (втім і Москвою) мировою угодою. Навіть в цьому випадку, який зобов'язував інші три великі: Америку, Англію і Францію спинити агресію їх віроломної партнерки — Москви, вони, задля збереження миру, не взяли за зброю, а апелювали до Організації Об'єднаних Націй. На жаль, засудивши агресію Москви, ООН виявилась безсилою змусити Москву виконати постанови пленуму ООН про негайне виведення нею своїх озброєних до зубів орд з Угорщини.

Не діставши по зубах, Москва завжди свої зобов'я-

заня ігнорувала і тому-ж навчила свого нового нацистського союзника Насера.

До цього необхідно додати, що якраз тоді, коли большевицька Москва, а за нею комуністичний Китай поширювали шляхом загарбань свої володіння та відривали від вільного світу країну за країною, обертаючи їх на підлеглі їм комуністичні держави, демократичні держави, яких Москва і її васали називають імперіялістичними, не тільки не поширювали в який-будь спосіб своїх володінь, а навпаки, відмовлялись від бувших в їх колоніальному володінні країн і давали їм цілковиту незалежність від них. До таких країн належать: Індія, Пакістан, Бірма, Цейлон, Судан, Золотий Беріг (Гана), Малайя та інші, що були під володінням Англії; Індокитай, Марокко, Туніс та інші, що були під володінням Франції; Індонезія, що була під володінням Голяндії і нарешті Лівія, що була в останню світову війну звільнена Англією від володіння Італії.

Америка-ж не має колоній взагалі, як не рахувати Порто-Ріко, що задовольняється широкою автономією і не бажає від Америки відділятися, і боронить країни від агресії. Наприклад, в останню світову війну, що розпочата була нацистською Німеччиною в союзі з большевицькою Москвою, Америці прийшлося потім боронити саму Москву від нападу на неї її віроломної союзниці. Не зважаючи на це, невдячна, забріхана, зрадлива і фактично імперіялістична большевицька Москва навіть не згадує про це та про ту величезну допомогу, яку одержала вона тоді від Америки і за яку ще й досі не розрахувалась з нею.

Америка не застановилась боронити в листопаді 1956 р. нового московського союзника, нацистський Єгипет, від нападу на нього Ізраеля та союзних з Америкою Англії і Франції, які намагались зброєю відновити порушені Єгиптом, з намови Москви і за її практикою, укладені з ними угоди про Суецький канал.

Не маючи аргументів заперечити радієві контрпередачі Заходу на її брехню, Москва вдалась до заглушування їх. Цей факт сам по собі є вже достатнім доказом забріханості Москви і правдивості заглушуваних нею передач західної демократії.

Проте усі ці факти, що ясно свідчать за обдурювання людства комуністичною потворою, нічому не навчили деяких народів вільного світу, зокрема т. з. „нейтральних”, і вони, як ті загіпнотизовані крокодилом кролики, самі йдуть в його роздзявлену пащу на з'їдження.

Між іншим та сама європейська демократія, яка допомогла московському більшовизмові встати на ноги в 20-х роках, коли він уже конав, і зараз провадить ту саму політику зміцнення комунізму, розбиваючи єдність проти нього народів вільного світу. Бо чим, як не сприянням комунізові, можна назвати, наприклад, визнання державами європейської демократії уряду комуністичного Китаю та постачання останнього і більшовицької Москви стратегічними матер'ялами і товарами, часто навіть одержуваними ними, в порядку військової допомоги, від союзної Америки? Цих держав навіть участь їх в організованій Об'єднаними Націями збройній обороні в 1950-53 рр. Південної Кореї, на яку, з ініціативи Москви, напали комуністичні Північна Корея і Китай, не стримала від постачання комуністам агресорам стратегічних матер'ялів та товарів. До того, як стверджено американським генералом Мак-Артуром, який керував військовими операціями в Кореї, Англія і Франція ставили там категоричний спротив рішучим військовим діям проти агресорів, в наслідок чого блискуча перемога генерала Мак-Артура над останніми під Інчоном, в Південній Кореї, була зведена на нівець, а війна, що провадилась з ними, в основному силами Америки, програна.

Нарешті чим, як не зміцненням комунізму, можна

назвати поділення 21 липня 1954 р. в Женеві Францією разом з комуністичними Москвою та Китаєм, за посередництвом Англії і наперекір Америці, бувшого під володінням Франції В'єтнаму на північний комуністичний і південний демократичний, не питаючи навіть в'єтнамців?

До чого така сприяюча комуністичній політиці вільного світу („співіснування” за комуністичною термінологією) може привести його, ясно показує дивовижне посилення комунізму, режим якого охопив вже більш ніж третину усього людства і шириться далі, за що ясно свідчить явно агресивне озброєння Москвою захворілих на гітлерівську хворобу (націонал-соціалізм) Єгипту в Африці та Йемену і Сирії в Малій Азії.

Як показав спротив усього цивілізованого світу агресії большевицької Москви, що намагалась після останньої світової війни захопити своїми V-ми колонами та васалами Грецію, Турцію, Іран (Персію) і Південну Корею, московська комуністична потвора, ховаючись в своїй агресії на вибрану жертву за чужою спиною, відступає тільки перед силою.

Отже забезпечення народів вільного світу від поневолення їх варварським комунізмом є лише в безкомпромісній (за його прикладом) боротьбі з ним у себе всередині й назовні та в постійному і широкому викриванні перед світом правди про комунізм та його тиранію, і нарешті в реальній допомозі усього вільного світу визволенню з під комуністичного режиму поневолених ним народів.

Комуністичний світ, зокрема Москва, витрачає на пропаганду своєї брехні величезні кошти, не рахуючись з розміром їх. Тим більше цивілізований світ не повинен обмежувати себе витратами на поширення серед людства правди про комунізм та про себе, бо які-б не були великі витрати на цю інформацію, вони

не перевищать вартости свободи, якою втішаються народи вільного світу.

Кров'ю й численними жертвами працюючих і молоді започатковане в жовтні-листопаді 1956 р. на вулицях Будапешту та інших міст Угорщини ідеологічне розброєння варварського комунізму і такої-ж потвори його, московського большевизму, вимагає від усього цивілізованого світу за всяку ціну завершити його.

**В ЕПОХУ СВОБОДИ І ЦИВІЛІЗАЦІЇ НЕ МОЖЕ
БУТИ МІСЦЯ СЕРЕД ЛЮДСТВА ЦАРСТВУ РАБ-
СТВА І БАНДИТИЗМУ !**

ЗМІСТ

	стор.
Від автора	3
Основні принципи комуністичної революції і большевизм	7
Москва — База світового комунізму	14
Боротьба Леніна за опанування Російської соціал-демократичної робітничої партії	15
Диктатура Леніна	17
Червоний терор і ЧеКа	20
Заходи большевицької Москви до прискорення всесвітньої комуністичної революції	21
Большевизм і селянство	24
Банкрутство большевизму і нова економічна політика (НЕП)	26
Сприяння європейської демократії зміцненню большевизму	28
Смерть Леніна. Боротьба за його спадщину і перемога Сталіна	28
Наступ відживленого большевизму на капіталістичний елемент і кінець нової економічної політики. Ліквідація селянства як верстви і експропріація селянських господарств. Закріпачення працюючих	30
Грабіж українського селянства і виморювання його голодом	31
Масова безпритульність дітей	33
Бандитизм Сталіна	34

Сталінські катівні та концентраційні табори раб- кої праці	38
Винищування большевицькою Москвою поневоле- них нею народів як засіб зламу спротиву їх боль- шевицькому гнобленню	43
Версальський мир і большевизм	45
Агресія московського большевизму і побратимство його з німецький фашизмом	47
Большевицько-фашистський розбрат і збройна бо- ротьба між ними. Дружба західньої демократії з большевизмом. Сприяння її поширенню боль- шевицької агресії	52
Вдача і смерть Сталіна	55
Колективні диктатори і боротьба між ними за спад- щину Сталіна	57
Національно-імперіялістичний характер московсько- го большевизму	61
Ненависть до большевизму (комуністичного режи- му) поневолених ним народів і перешкоди визво- ленню їх	63
„Мирна” авантура Москви та провокаційне нацько- вування нею народів Азії й Африки	64

Кольпортер
Sydor Saranczuk,
66 Colbeck St.,
Toronto 9, Ont., Canada.

... 18. 12. 1958 р.

Всечесний Отче!

Нову книжку Сидора Запорожця "СНИ, ЧУДА, БРАТИ", надсилаю всім без винятку особам, адреси яких маю, тому, що ми ставимо такі умови: Якщо Ви маєте гроші, то, будьте ласкаві, **надішліть лише одного доляра** для покриття витрат, пов'язаних з її виданням.

Якщо ж, в силу якихось нещасних обставин, Ви не маєте грошей, то не надсилайте нічого, а книжку читайте самі й іншим давайте.

За раніше надіслані книжки Сидора Запорожця: "КОЖНИЙ ПОВИНЕН ЗНАТИ!" та "СОЦІАЛЬНО-ПОБУТОВІ ПРОБЛЕМИ", якщо Ви за них досі ще не заплатили, **прошу ласкаво надіслати їхню вартість.**

Також дуже й дуже прошу **надіслати хоч кілька адрес** своїх близьких та знайомих, яким я також пошлю цю книжку.

З правдивою до Вас пошаною
та щирим українським привітом

Сидір Саранчук
Кольпортер

ПРИМІТКА: Прошу дуже звернути увагу на те, що теперішня моя адреса не та, що була раніше, а тому на конвертах доданих мною до книжок, надісланих до 1-го січня 1958 р., **треба буде виправити число дому та назву вулиці.**

ДРУКАРСЬКІ ХИБИ

на стор.	у рядку	надруковано	належало надрукувати
5	13	згори	прави
5	16	знизу	в'язнями
5	18	згори	криваву
6	4	згори	філософії
9	1	знизу	кривавим
10	7	знизу	ністю
10	7	знизу	безчесністю
10	14	знизу	підлеглістю
15	19	знизу	пред
21	13	згори	контрреволюції
24	14	знизу	власністю
25	16	знизу	безкоштовною
27	5	згори	Однак
29	3	знизу у прим.	арештовувати
29	8	знизу у прим.	смертю
35	12	знизу	службу
36	1	згори	кривава
37	3	знизу	Шварцбардом
42	1	знизу у прим.	катівнях
42	6	згори	концентраційних
43	16	знизу	неминучістю
48	3	згори	словите
49	4	згори	революцію
55	1	знизу	1880
56	4	згори	царський
56	10	знизу	відділ
57	5	знизу	сформулював
57	12	згори	вересня
57	12	згори	квивавого
58	2	знизу у прим.	світовому
61	16	згори	першим
61	17	знизу	під
66	12	знизу	криваву
68	4	знизу	Південний

